

ความสามารถในการอ่านและการเขียนคำถูกอักขรวิธีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน

สารนิพนธ์
ของ
นางเกศแก้ว เฟื่องพริ้ง

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย

พฤษภาคม 2547

ลิขสิทธิ์เป็นของ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ความสามารถในการอ่านและการเขียนคำถูกอักขรวิธีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน

บทคัดย่อ

ของ

นางเกศแก้ว เฟื่องพริ้ง

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย

พฤษภาคม 2547

เกศแก้ว เพ็ญพริ้ง. (2547). *ความสามารถในการอ่านและการเขียนคำถูกอักขรวิธีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน*. สารนิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ : รองศาสตราจารย์อัครา บุญทิพย์.

การวิจัยในครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาระดับความสามารถในการอ่านคำและการเขียนคำถูกอักขรวิธีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน ปีการศึกษา 2546 และศึกษาเปรียบเทียบความสามารถจำแนกตามกลุ่มแผนการเรียน และเพศ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบทดสอบความสามารถการอ่านคำถูกอักขรวิธี จำนวน 30 ข้อ และแบบทดสอบความสามารถการเขียนคำถูกอักขรวิธี จำนวน 30 ข้อ ที่สร้างจากคำที่มักอ่านและเขียนผิดอักขรวิธี คัดเลือกโดยผู้เชี่ยวชาญภาษาไทยที่สอนในระดับอุดมศึกษาและมัธยมศึกษา

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าร้อยละของคะแนนเฉลี่ย ค่าร้อยละของการแจกแจงความถี่ ค่า F-test (แบบ One-Way ANOVA) และค่า t-test

ผลการวิจัยพบว่า ระดับความสามารถของนักเรียนทั้งในการอ่านคำถูกอักขรวิธี การเขียนคำถูกอักขรวิธีและความสามารถโดยรวมการอ่านคำกับการเขียนคำถูกอักขรวิธีอยู่ในระดับปานกลาง

นักเรียนกลุ่มแผนการเรียนต่างกันมีความสามารถการอ่านคำถูกอักขรวิธีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยนักเรียนกลุ่มแผนการเรียนที่ 1 (คณิตศาสตร์-วิทยาศาสตร์) มีความสามารถอ่านคำถูกอักขรวิธีสูงกว่านักเรียนกลุ่มแผนการเรียนที่ 2 (คณิตศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กับ ภาษาอังกฤษ-คณิตศาสตร์ ก) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 นักเรียนกลุ่มแผนการเรียนต่างกัน มีความสามารถการเขียนคำถูกอักขรวิธีไม่แตกต่างกัน นักเรียนกลุ่มแผนการเรียนต่างกัน มีความสามารถโดยรวมการอ่านคำกับการเขียนคำถูกอักขรวิธีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนกลุ่มแผนการเรียนที่ 1 (คณิตศาสตร์-วิทยาศาสตร์) มีความสามารถโดยรวมการอ่านคำกับการเขียนคำถูกอักขรวิธีสูงกว่านักเรียนกลุ่มแผนการเรียนที่ 2 (คณิตศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กับ ภาษาอังกฤษ-คณิตศาสตร์ ก) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เพศต่างก็มีความสามารถการอ่านคำ การเขียนคำถูกอักขรวิธีและโดยรวมการอ่านคำ และการเขียนคำถูกอักขรวิธี แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ โดยนักเรียนหญิงมีความสามารถการอ่านคำถูกอักขรวิธีสูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนหญิงมีความสามารถการเขียนคำถูกอักขรวิธี และมีความสามารถโดยรวมการอ่านกับการเขียนคำถูกอักขรวิธีสูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

การให้เหตุผลในการตอบถูกหรือผิด พบว่านักเรียนที่ตอบถูกให้เหตุผลได้ดีกว่าคนที่ตอบ

ผิด

**ANALYZING OF READING AND WRITE ABILITIES OF GRADE TWELVE
STUDENTS AT PATUMWAN DEMONSTRATION SCHOOL
SRINAKHARINWIROT UNIVERSITY**

AN ABSTRACT

BY

MRS. KEDKAEW PENGPRING

**Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree in Thai
at Srinakharinwirot University**

Kedkaew Pengpring. (2004) *Analyzing of read and write abilities of grade twelve students at Patumwan Demonstration School Srinakarinwirot University*. Master Project , M.Ed. (Thai). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University.
Project Advisor : Assoc. Prof. Akkara Buntip.

The purpose of this research was to analyze the abilities of reading and writing of grade twelve students at Patumwan Demonstration School Srinakarinwirot University in 2003 and to compare the ability of students classified by study plans and gender.

The instruments were the test of measuring the ability of reading 30 questions and the test of measuring the ability of writing 30 questions established from the words which are frequently read and written incorrect and are selected by the Thai professional who teaches in the senior high school and the university.

The statistical used for analyzing data were mean and standard deviation; percent of average scores; percent of frequency distribution, F-test (One-Way ANOVA); and t-test.

The finding results indicated that the level of the separate abilities in reading and writing as well as the total abilities of both were medium.

The students in different study plans have the different reading-abilities at significantly statistical level .001. The students in the study plan 1 (Mathematic – Science) have higher reading abilities than the students in the study plan 2 (Mathematic – English and English – Mathematic Kor) at significant statistical level .001. The students in different study plans have no difference writing abilities. There were significantly statistical level of the total abilities of reading and writing among the students in different study plans at .05 by which the students in the study plan 1 (Mathematic – Science) have the total abilities of reading and writing higher than the students in the study plan 2 (Mathematic – English and English – Mathematic Kor) at significant level .05.

In case of different gender, the separate abilities in reading and writing as well as the total abilities of both were different at significantly level. The female students have the reading ability higher than male students at significantly statistical level .01, also they have the total reading and writing abilities higher than male at significantly statistical level .001.

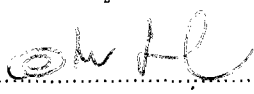
For giving reasons in right or wrong answers, the students who got the right answer gave the better reason than the students who got the wrong answer.

อาจารย์ที่ปรึกษา ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตรและคณะกรรมการสอบ
ได้พิจารณาสารนิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

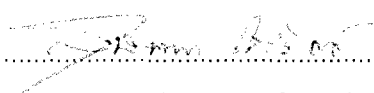

.....
(รองศาสตราจารย์อัครา บุญทิพย์)

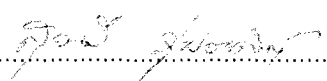
ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

.....
(รองศาสตราจารย์อัครา บุญทิพย์)

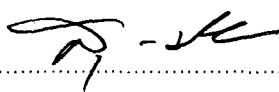
คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน
(รองศาสตราจารย์อัครา บุญทิพย์)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์สุนันทา ไสร์จจ)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุดี ภูประดิษฐ์)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา
การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีคณะมนุษยศาสตร์
(รองศาสตราจารย์สุภา ปานเจริญ)

วันที่ ..๙๕.. เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2547

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยความกรุณาในการให้ข้อคิดเห็นและคำแนะนำ เป็นอย่างดียิ่ง จากรองศาสตราจารย์อัครา บุญทิพย์ อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ รองศาสตราจารย์วิรัช วรรณรัตน์ ที่ได้ให้คำแนะนำทางด้านสถิติ รองศาสตราจารย์ผกาศรี เย็นบุตร ผู้ช่วยศาสตราจารย์ชวณพิศ อิศูรัตน์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุชาวดี เกษมณี อาจารย์พัชนี ไชติกเสถียร และอาจารย์วัฒนาภรณ์ ธวัชโยธิน ที่ให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาไทยในการคัดเลือกคำที่ใช้ในการสร้างแบบทดสอบและให้คำแนะนำช่วยเหลือ ตลอดจนได้กรุณาแก้ไขข้อบกพร่องด้านต่าง ๆ ผู้วิจัยขอกราบขอพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

สุดท้ายนี้ขอขอบพระคุณ อาจารย์วัฒน์โชติ เพ็งพริ้ง ที่ให้คำปรึกษาและช่วยตรวจงานเขียนในการวิจัยครั้งนี้

คุณค่าและประโยชน์จากสารนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณของ บิดามารดา และครูอาจารย์ผู้วางรากฐานทางการศึกษาให้กับผู้วิจัย

เกษแก้ว เพ็งพริ้ง

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	2
ความสำคัญของการวิจัย	3
ขอบเขตของการวิจัย	3
ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	3
ตัวแปรที่ศึกษา	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	5
กรอบแนวคิดในการวิจัย	6
สมมติฐานของการวิจัย	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่านคำถุกอักษรวิธี	7
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียนคำถุกอักษรวิธี	24
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียนคำถุกอักษรวิธี	29
3 วิธีดำเนินการวิจัย	32
การกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง	32
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	32
การเก็บรวบรวมและจัดทำข้อมูล	33
การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	34
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	35
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	35
สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	35
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	36

สารบัญ(ต่อ)

บทที่	หน้า
5	
สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ.....	47
ความมุ่งหมาย สมมุติฐาน และวิธีการศึกษาการวิจัย.....	47
สรุปผลการวิจัย.....	49
อภิปรายผล.....	51
ข้อเสนอแนะ.....	53
บรรณานุกรม.....	54
ภาคผนวก.....	62
ภาคผนวก ก.....	63
ภาคผนวก ข.....	73
ภาคผนวก ค.....	76
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์.....	82

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	จำนวนประชากรในการวิจัยจำแนกตามกลุ่มแผนการเรียน.....	36
2	จำนวนประชากรในการวิจัยจำแนกตามเพศ.....	36
3	ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าร้อยละของคะแนนเฉลี่ยและการแปลความหมาย ของระดับความสามารถการอ่านคำถูกอักขรวิธี การเขียนคำถูกอักขรวิธี และความ สามารถโดยรวมการอ่านกับการเขียนคำถูกอักขรวิธี	37
4	ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าร้อยละของคะแนนเฉลี่ย และการวิเคราะห์ความ แปรปรวนของคะแนนความสามารถการอ่านคำถูกอักขรวิธี การเขียนคำถูกอักขรวิธี และความสามารถโดยรวมการอ่านกับการเขียนคำถูกอักขรวิธี จำแนกตามกลุ่ม แผนการเรียน.....	38
5	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของคะแนนความสามารถการอ่านคำถูกอักขรวิธีตามกลุ่ม แผนการเรียนเป็นรายคู่.....	39
6	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของคะแนนรวมความสามารถการอ่านคำกับ การเขียนคำ ถูกอักขรวิธีตามกลุ่มแผนการเรียนเป็นรายคู่	39
7	ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าร้อยละของคะแนนเฉลี่ย และการเปรียบเทียบ ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถการอ่านคำถูกอักขรวิธี การเขียนคำ ถูกอักขรวิธี และความสามารถโดยรวมการอ่านกับการเขียนคำถูกอักขรวิธี จำแนกตามเพศ	40
8	ค่าแจกแจงความถี่เป็นร้อยละในการให้เหตุผลของคนที่ตอบถูกและตอบผิด ในแบบทดสอบการอ่านคำถูกอักขรวิธี เป็นรายข้อ	41
9	ค่าแจกแจงความถี่เป็นร้อยละในการให้เหตุผลของคนที่ตอบถูกและตอบผิด ในแบบทดสอบการเขียนคำถูกอักขรวิธี เป็นรายข้อ	44
10	การตรวจสอบคุณภาพแบบทดสอบการอ่านคำถูกอักขรวิธี	74
11	การตรวจสอบคุณภาพแบบทดสอบการเขียนคำถูกอักขรวิธี	75

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาไทยนอกจากจะมีความสำคัญในการใช้เป็นเครื่องมือติดต่อสื่อสารซึ่งกันและกันในการดำรงชีวิตประจำวันแล้ว ภาษาไทยยังมีความสำคัญในฐานะที่เป็นภาษาประจำชาติ เป็นเอกลักษณ์และมรดกทางวัฒนธรรมของชาติที่คนไทยทุกคนภาคภูมิใจ อีกทั้งยังถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความเชื่อและประสบการณ์ต่าง ๆ รวมถึงการศึกษาหาความรู้ข้อมูลข่าวสาร การถ่ายทอดประเพณี วัฒนธรรม อันนำมาซึ่งความสามัคคีของคนในชาติ

จากความสำคัญของภาษาไทยดังกล่าว กรมวิชาการจึงกำหนดหลักสูตรวิชาภาษาไทยเป็นวิชาบังคับ ทั้งในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา สำหรับหลักสูตรวิชาภาษาไทยระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุง 2533) ได้กำหนดจุดประสงค์ ให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง เหมาะสมกับวัย ทั้งในด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีนิสัยรักการอ่านการเขียน มีวสนิยมในการเลือกอ่านหนังสือ และสามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือแสวงหาความรู้เพิ่มเติม (กระทรวงศึกษาธิการ, 2535 : 9)

การเรียนการสอนภาษานั้นจำเป็นต้องพัฒนาทุกทักษะไปพร้อม ๆ กัน ดังที่ วิพุธ โสภวงส์ (2531 : 276) กล่าวว่า ผู้ที่จะสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพคือ ผู้ที่มีทักษะทางด้านภาษาดี ทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยเฉพาะการอ่านและการเขียนคำให้ถูกต้องตามอักขรวิธีนั้นเป็นส่วนสำคัญในการสื่อสารให้มีประสิทธิภาพ ทั้งนี้เพราะการอ่านและการเขียนคำถูกอักขรวิธีเป็นพื้นฐานในการสื่อสารให้เข้าใจตรงกัน ซึ่งเป็นรากฐานที่สำคัญของการเรียนวิชาต่าง ๆ และเพื่อการศึกษาในระดับที่สูงขึ้น ดังที่ รองรัตน์ อิศรภักดี ; และเทือก กุสุมา ณ อยุธยา (2530 : 145) กล่าวว่า “การสอนอ่านและเขียนสะกดคำเป็นสิ่งที่สำคัญและจำเป็นในการวางรากฐานของการอ่านและการเขียน เด็ก ๆ จำเป็นต้องรู้จักการอ่านและการเขียนสะกดคำที่ถูกต้องก่อนที่จะเขียนเป็นเรื่องเป็นราวได้” ซึ่งสอดคล้องกับประยูทธ วัชรดิษฐ์ (2514 : 98) ที่กล่าวว่า “การอ่านและการเขียนสะกดคำเป็นการฝึกทักษะการเขียนให้ถูกต้องและรวดเร็วไม่ว่าเด็กจะเรียนวิชาใดในสาขาใด เด็กต้องอ่านคำๆ นั้นหรือประโยคนั้นๆ ได้ และเมื่ออ่านออกแล้วก็ต้องเขียนได้ด้วย การอ่านและการเขียนสะกดคำจึงเป็นสิ่งจำเป็นในการเรียนภาษา ถ้าเด็กอ่านออก เขียนได้ถูกต้อง เด็กก็สามารถนำประโยชน์จากการเขียนนี้ไปใช้กับวิชาอื่นได้”

“การอ่านและการเขียนคำให้ถูกอักขรวิธีนั้นนอกจากจะช่วยให้อ่านและเขียนหนังสือได้ถูกต้องยิ่งขึ้นแล้ว ยังทำให้สื่อความหมายได้แจ่มชัดและยังช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจข้อความที่เขียนได้ถูกต้อง

รวดเร็ว และก่อให้เกิดทัศนคติที่ดีแก่ผู้อ่านข้อเขียนนั้นด้วย” (ราชบัณฑิตยสถาน. 2542 : คำนำ) ในทางตรงข้ามถ้าผู้เขียนสะกดคำผิดก็จะทำให้เกิดผลเสียหลาย เช่น สื่อความหมายผิดพลาด เสียคะแนนในการสอบ ผลงานที่เขียนไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควรและทำให้ผู้อ่านขาดความเชื่อมั่นในการใช้ภาษา

ในปัจจุบันสภาพการอ่านและการเขียนคำให้ถูกอักขรวิธีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาของไทยนักเรียนยังอ่านและเขียนสะกดคำไม่ค่อยถูกต้อง เขียนหนังสือผิดพลาด ขาดความระมัดระวังและมักเขียนผิดไปในรูปแบบต่าง ๆ ซึ่งสาเหตุน่าจะเกิดเพราะนักเรียนจำมาจากการใช้ภาษาในสื่อสิ่งพิมพ์ สื่อภาพยนตร์ โทรทัศน์และการเลียนแบบภาษาวัยรุ่นที่นิยมเขียนคำพ้องเสียงโดยไม่สนใจความหมาย ทำให้การเขียนและการอ่านคำผิดอักขรวิธี ซึ่งการเขียนผิดอักขรวิธีมักผิดในด้านการสะกดการันต์ การใช้คำ การแต่งประโยค การเว้นวรรค การใช้เครื่องหมายอื่น ๆ การใช้เครื่องหมายไปยาล การใช้อักษรย่อ และการใช้ตัวเลข (ศรีจันทร์ วิชาติตรง. 2541:480 – 500) โดยมีสาเหตุมาจากเคยเห็นคำผิดหรือจำคำผิดมาใช้ ผิดเพราะการเดา ผิดเพราะขาดหลักเกณฑ์ในการเขียนคำ ผิดเพราะไม่ทราบความหมายหรือเข้าใจความหมายผิดและผิดเพราะเขียนตามเสียงพูดหรือเสียงอ่าน (สมใจ ศรีสินรุ่งเรือง. 2533 : 37) ส่วนการศึกษาเรื่องการอ่านผิดอักขรวิธี ยังไม่พบว่ามีผู้ศึกษาถึงสาเหตุและลักษณะการออกเสียงไม่ถูกต้อง

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาความสามารถในการอ่านและการเขียนคำถูกอักขรวิธีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน ซึ่งเป็นโรงเรียนที่มีชื่อเสียงในด้านวิชาการและเป็นที่ยอมรับของบุคคลทั่วไป โดยศึกษาระดับความสามารถและศึกษาเปรียบเทียบความสามารถระหว่างกลุ่มแผนการเรียนและระหว่างเพศ เพื่อนำข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษามาเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอน และการช่วยแก้ไขปัญหากับการอ่านและการเขียนคำให้ถูกต้องตามอักขรวิธีของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญของการใช้ภาษาไทยในระดับอุดมศึกษาต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการอ่านคำและเขียนคำถูกอักขรวิธีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน ปีการศึกษา 2546 ของแต่ละแผนการเรียน และแต่ละเพศ
2. เพื่อศึกษาสาเหตุและปัญหาในการอ่านคำและเขียนคำถูกอักขรวิธีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน ปีการศึกษา 2546 ของแต่ละแผนการเรียนและแต่ละเพศ

3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำและเขียนคำถูกอักขรวิธีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน ปีการศึกษา 2546 ระหว่างกลุ่มแผนการเรียนและเพศ

ความสำคัญของการวิจัย

ข้อมูลจากการศึกษาความสามารถและข้อบกพร่องในการอ่านคำและการเขียนคำถูกอักขรวิธีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน ในครั้งนี้จะสามารถนำมาใช้เป็นแนวทางสำหรับครูภาษาไทยและผู้เกี่ยวข้องในการจัดการเรียนการสอน การอ่าน และการเขียนคำให้ถูกอักขรวิธีอย่างมีประสิทธิภาพทั้งในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 และระดับอุดมศึกษาต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการสร้างและหาคุณภาพของข้อสอบเพื่อสร้างเป็นแบบทดสอบ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการสร้างและหาคุณภาพของข้อสอบเพื่อสร้างแบบทดสอบคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและการพัฒนาการศึกษา จำนวน 60 คน

2. กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 จำนวน 205 คน เป็นนักเรียนชาย 93 คน และนักเรียนหญิง 112 คน

กลุ่มแผนการเรียนที่ 1 ประกอบด้วย นักเรียนในแผนการเรียน คณิตศาสตร์ – วิทยาศาสตร์ จำนวนนักเรียน 108 คน เป็นนักเรียนชาย 50 คน นักเรียนหญิง 58 คน

กลุ่มแผนการเรียนที่ 2 ประกอบด้วย นักเรียนในแผนการเรียน คณิตศาสตร์ -- ภาษาอังกฤษ และแผนการเรียนภาษาอังกฤษ - คณิตศาสตร์ ก จำนวนนักเรียน 57 คน นักเรียนชาย 24 คน นักเรียนหญิง 33 คน

กลุ่มแผนการเรียนที่ 3 ประกอบด้วย นักเรียนในแผนการเรียน ภาษาต่างประเทศ (ภาษาฝรั่งเศส และภาษาเยอรมัน) จำนวน 40 คน นักเรียนชาย

19 คน นักเรียนหญิง 21 คน

3. เนื้อหาและเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ผู้วิจัยได้ขอให้ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาไทยซึ่งเป็นผู้สอนรายวิชาภาษาไทยในระดับมหาวิทยาลัย จำนวน 3 คน และผู้สอนรายวิชาภาษาไทยในโรงเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 2 คน คัดเลือกคำที่มักอ่านและเขียนผิดอักษรวิธีจากหนังสืออ่านอย่างไร และเขียนอย่างไร ฉบับราชบัณฑิตยสถาน แก้ไขปรับปรุงตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 จำนวน 400 คำ เป็นคำอ่าน 200 คำ และคำเขียน 200 คำ

2. นำคำที่ผู้เชี่ยวชาญคัดเลือกตรงกันมาสร้างข้อสอบปรนัย 4 ตัวเลือก เพื่อนำไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่างสำหรับการสร้างและหาคุณภาพแบบทดสอบโดยวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่นของข้อสอบแต่ละข้อ ทำการคัดเลือกข้อสอบมาสร้างเป็นแบบทดสอบสำหรับการวิจัย โดยเป็นแบบทดสอบการอ่านคำถูกอักษรวิธี จำนวน 30 ข้อ และแบบทดสอบการเขียนคำถูกอักษรวิธี จำนวน 30 ข้อ

ระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษาวิจัย

ระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษาวิจัยดำเนินการ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ

1.1 แผนการเรียน แบ่งได้ดังนี้

- 1.1.1 กลุ่มแผนการเรียนที่ 1 คณิตศาสตร์ – วิทยาศาสตร์
- 1.1.2 กลุ่มแผนการเรียนที่ 2 คณิตศาสตร์ – ภาษาอังกฤษ และ ภาษาอังกฤษ – คณิตศาสตร์ ก
- 1.1.3 กลุ่มแผนการเรียนที่ 3 ภาษาต่างประเทศ ประกอบด้วย ภาษาฝรั่งเศส และภาษาเยอรมัน

1.2 เพศ แบ่งได้ดังนี้

- 1.2.1 เพศชาย
- 1.2.2 เพศหญิง

2 ตัวแปรตาม ได้แก่

- 2.1 ความสามารถในการอ่านคำถูกอักษรวิธี
- 2.2 ความสามารถในการเขียนคำถูกอักษรวิธี

2.3 ความสามารถโดยรวมการอ่านและเขียนคำถูกอักขรวิธี

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. ผู้วิจัยถือว่า คำตอบที่นักเรียนตอบนั้นมาจากความสามารถที่แท้จริง และจากใจจริงทั้งสิ้น
2. ผลการศึกษาครั้งนี้ถือการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบทดสอบเป็นสำคัญ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ความสามารถในการอ่านคำ หมายถึง ความสามารถในการอ่านคำถูกอักขรวิธีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน
2. ความสามารถในการเขียนคำ หมายถึง ความสามารถในการเขียนคำถูกอักขรวิธีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน
3. ถูกอักขรวิธี หมายถึง อ่านหรือเขียนถูกต้องตามหลักในหนังสืออ่านอย่างไรและเขียนอย่างไรของราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 พิมพ์ครั้งที่ 16 พ.ศ. 2546
4. นักเรียนชาย หมายถึง นักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน
5. นักเรียนหญิง หมายถึง นักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่านคำถูกอักขรวิธี
 - 1.1 ความหมายของการอ่านคำถูกอักขรวิธี
 - 1.2 ความสำคัญของการอ่านคำถูกอักขรวิธี
 - 1.3 ปัจจัยที่มีผลต่อการอ่านคำ
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียนคำถูกอักขรวิธี
 - 2.1 ความหมายของการเขียนคำถูกอักขรวิธี
 - 2.2 ความสำคัญของการเขียนคำถูกอักขรวิธี
 - 2.3 ปัจจัยที่มีผลต่อการเขียนคำ
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียนคำถูกอักขรวิธี

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่านคำถูกอักขรวิธี

1.1 ความหมายของการอ่านคำถูกอักขรวิธี

การอ่านเป็นทักษะที่สำคัญในการแสวงหาความรู้และดำรงชีวิตประจำวัน นักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญทางด้าน การอ่านได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ต่าง ๆ กัน ดังนี้

กู๊ดแมน (Goodman, 1967 : 126 – 135) กล่าวถึงการอ่านคำถูกอักขรวิธีว่า เป็นกระบวนการที่มีแบบแผนประกอบด้วยความต้องการ รายละเอียดเป็นความเข้าใจที่เป็นไปตามลำดับขั้น และยังหมายถึงการพิจารณาตัวอักษร คำสะกด และหน่วยของภาษาที่กว้างออกไป

บันลือ พุกพะวัน (2530 : 6) ได้ให้ความหมายการอ่านออกเสียง หมายถึง การเปล่งเสียงออกตามอักขรที่ปรากฏ

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2546 : 941) ได้ให้ความหมายไว้ว่า “อ่าน” หมายถึง ว่าตามตัวหนังสือ ออกเสียงตามตัวหนังสือ ดูหรือเข้าใจความหมายจากตัวหนังสือ สังเกตหรือพิจารณาดูให้เข้าใจ

นพดล จันทรพิชญ (2531 : 75) ได้กล่าวถึงการอ่านออกเสียง คือ การเปล่งเสียงถ้อยคำและเครื่องหมายต่าง ๆ ที่เขียนไว้ออกมาให้ชัดถ้อยชัดคำและให้เป็นที่เข้าใจแก่ผู้ฟัง การอ่านออกเสียง เป็นกระบวนการต่อเนื่องระหว่างสายตา สมอง และการเปล่งเสียง คือ สายตาจะต้องจ้องตัวอักษร และเครื่องหมายต่าง ๆ ที่เขียนไว้ สมองจะต้องประมวลให้เป็นถ้อยคำ จากนั้นจึงเปล่งเสียงออกมาอย่างสำเร็จรูป

ประเทือง คล้ายสุบรรณ (2537 : 111) ได้ให้ความหมายของการอ่านออกเสียงคำเป็นการแสดงความหมายของคำไปสู่ผู้อ่านและผู้ฟังเพื่อให้เกิดความเข้าใจกัน ในภาษาไทยมีคำที่เป็นปัญหาในการอ่านอยู่มาก เพราะนอกจากคำไทยแล้วในภาษาของเรายังมีคำภาษาต่างประเทศ ประปนอยู่หลายภาษา ดังนั้น คำไทยจึงเป็นถ้อยคำที่รวมกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ไว้มาก คำบางคำก็อ่านอย่างคำไทย บางคำก็อ่านตามลักษณะภาษาเดิม ซึ่งจะต้องศึกษาหลักเกณฑ์และเหตุผลประกอบในการอ่านเป็นคำ ๆ ไป แต่โดยหลักกว้าง ๆ แล้ว การออกเสียงอ่านคำในภาษาไทยจะคำนึงถึงความสะดวกและความเหมาะสมอยู่บางประการ ดังนี้ คือ

1. เหมาะแก่ลิ้น คือ ความสะดวกในการออกเสียง
2. เหมาะแก่หู คือ ความไพเราะ น่าฟัง
3. เหมาะแก่สัมผัส คือ ถ้อยคำมีสัมผัสคล้องจอง โดยเฉพาะในบทร้อยกรอง
4. เหมาะแก่ความนิยมและความเคยชิน คือ อนุโลมตามที่คนส่วนใหญ่ใช้กันจนชินปากชินหู เป็นที่ยอมรับหรือนิยมใช้กันทั่วไป

จากความหมายของการอ่านคำถูกอักขรวิธีสามารถสรุปได้ว่า การอ่านคำถูกอักขรวิธี คือ การเปล่งเสียงถ้อยคำและเครื่องหมายต่าง ๆ ที่เขียนไว้ออกมาให้ชัดถ้อยชัดคำและให้เป็นที่เข้าใจแก่ผู้ฟัง

1.2 ความสำคัญของการอ่านคำถูกอักขรวิธี

การอ่านคำถูกอักขรวิธีเป็นทักษะที่สำคัญ บุคคลทั่วไปใช้เป็นเครื่องมือในการดำเนินชีวิต และแสวงหาความรู้ในสาขาต่าง ๆ ดังที่ บันลือ พงกษะวัน (2530 : 3-4) เขียนถึงความสำคัญของการอ่านว่า

1. การอ่านเป็นพื้นฐานสำคัญในการเรียนวิชาอื่น ทั้งนี้เพราะการหาความรู้ในสาขาวิชาต่าง ๆ จำเป็นต้องอาศัยทักษะในการอ่านเป็นเครื่องมือ
2. การอ่านเป็นกระบวนการถ่ายทอดความรู้สึกและความต้องการระหว่างบุคคล

3. การอ่านเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้การดำรงชีวิตอยู่ร่วมกันอย่างสุขสบาย เพราะถ้าเราอ่านได้ดี สามารถทำความเข้าใจร่วมกับคนอื่น ๆ ได้เป็นอย่างดี ตลอดจนสามารถแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นได้อย่างราบรื่น

4. การอ่านเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดมรดกทางวัฒนธรรมของคนไทยสู่รุ่นหลัง ๆ

5. การอ่านเป็นเครื่องมือที่ก่อให้เกิดความเพลิดเพลิน ความรู้ และมีประสบการณ์กว้างขวาง

จากแนวคิดเกี่ยวกับความสำคัญในการอ่านนั้น ทำให้เห็นว่าการอ่านนั้นนอกจากจะเป็นทักษะสำคัญของการแสวงหาความรู้แล้ว การอ่านยังเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดมรดกทางวัฒนธรรมและความบันเทิง

1.3 ปัจจัยที่มีผลต่อการอ่านคำ

กิตติพร วีรสฤทธิกุล ; และ ยุพิน วีรสฤทธิกุล (2538 : 1-7) ได้กล่าวถึงปัญหาในการอ่านมีดังต่อไปนี้

1. ภาษาทุกภาษาล้วนมีปัญหาในการอ่าน ซึ่งภาษาทุกภาษาใช้สัญลักษณ์อันประกอบด้วยพยัญชนะ และสระ รวมกันแทนเสียงพูด เมื่อออกเสียงกลุ่มสัญลักษณ์ที่รวมกันเป็นคำนั้น อาจจะทำอ่านออกเสียงไม่ตรงกัน ส่วนหนึ่งมีสาเหตุจากกฎเกณฑ์ที่ไม่ตรงตัว มีข้อยกเว้นในบางคำ แม้แต่ภาษาอังกฤษก็ทำให้ความสับสนให้แก่ผู้เรียน ดังตัวอย่างเช่น GO อ่าน โก แต่ DO อ่าน ดู

2. ปัญหาการอ่านออกเสียงผิดในคำภาษาไทย ก็คือ ความไม่รู้ ซึ่งมีสาเหตุมาจากไม่สนใจเรียนภาษาไทย ไม่ใส่ใจในหลักเกณฑ์ต่างๆ หรือรู้หลักเกณฑ์แต่ไม่ยึดถือกฎเกณฑ์ทำให้อ่านไม่ถูก

3. คนไทยส่วนหนึ่งอ่านคำภาษาไทยไม่ถูกต้อง

4. ควรเปิดพจนานุกรมทุกครั้งที่ประสบปัญหาการอ่านและยึดถือความถูกต้องของพจนานุกรมเป็นบรรทัดฐาน

5. หลักเกณฑ์การบันทึกเสียงอ่าน ที่ปรากฏในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน สรุปออกมาได้ 4 ประการคือ

5.1 เสียงพยัญชนะที่มีตัวสะกด ต้องเขียนตัวสะกดให้ตรงตามมาตรา (แม่) ตัวสะกด คือ แม่ก ก ต้องเขียนสะกดด้วย ก แม่กน ต้องเขียนสะกดด้วย น เป็นต้น

อัครราชทูต = อัก - คุระ - รัต - ชะ - ทูต

มกรฤณทล = มะ - กอ - ระ - ฤน - ทน

ครรรภ์ = คัน

5.2 ใช้พินทุ (.) จุดใต้ตัว ห ที่เป็นอักษรนำ ในพยางค์ที่มี ห เป็นอักษรนำ เพื่อยก ระดับเสียงพยัญชนะตัวที่ตามมาให้มีเสียงเท่ากับ ห และไม่ได้ออกเสียง ห ด้วยนั้น ต้องใช้เครื่องหมายพินทุ (.) จุดที่ใต้ตัว ห เพื่อกันฉงน เช่น

ชั๊กช่ยอน = ชะ - หุ๊ก - ชะ - หุ่ยอน

5.3 ใช้พินทุ (.) จุดใต้ตัวพยัญชนะตัวหน้า ในพยางค์ที่ออกเสียงควบกล้ำกันอยู่ คือ ในพยางค์เดียวกัน มีพยัญชนะต้น 2 ตัว ตัวที่ 2 คือ ร , ล , ว ออกเสียงพร้อมกัน ผสมสระเดียวกันที่ เรียกว่า คำควบกล้ำ ให้ใช้พินทุ (.) จุดใต้ตัวพยัญชนะตัวหน้า

เช่น เพลา = เพฺลา

เกรียงไกร = เกรฺียง - ไกร

ความญ = ความญ

5.4 หลักเกณฑ์ปลีกย่อย มีดังนี้ คือ

5.4.1 พยางค์ที่เขียนด้วย -ย , -เ , -เย ซึ่งออกเสียงว่า ไอ ให้บันทึกเสียงพยางค์ นั้นโดยใช้ -เ เพียงอย่างเดียว ตัวอย่างเช่น

กัยวิกัย = กเ - ยะ - วิ - ไก

ไยททาน = ไท - ยะ - ทาน

5.4.2 พยางค์ที่เขียนด้วย -ม , -เ้า , -รรม ซึ่งออกเสียงว่า อ้า ให้บันทึกเสียง พยางค์นั้นด้วย -เ้า

กั้มลาวศ = กเ้า - มะ - ลาด

รรมกตึก = ทเ้า - มะ - กะ - ตึก

5.4.3 พยางค์ที่มีอักษรนำ ทำให้อักษรต่ำ (เดียว) ที่ตามมา มีรูปและเสียง วรรณยุกต์โท เมื่อบันทึกเสียงอ่านให้ใช้วรรณยุกต์ เอก

เข้มน = ชะ - เม้น

เข้เ้า = เข้เ้า

เปรมจิต ชนะวงศ์ (2538 : 422-430) กล่าวถึง หลักเกณฑ์การอ่านคำในภาษาไทยว่า การ อ่านคำในภาษาไทยให้ถูกต้องคำเป็นต้องเข้าใจหลักเกณฑ์การอ่าน เนื่องจากภาษาไทยมีคำภาษาต่าง

ประเทศปะปนอยู่มากทั้งภาษาบาลี สันสกฤต มอญ เขมร จีน อาหรับ และภาษาตะวันตกต่าง ๆ ในการออกเสียงคำต่าง ๆ บางคำเราก็ออกเสียงตามภาษาเดิม บางคำเรานำมาปรับให้เหมาะกับการออกเสียงในภาษาไทย ลักษณะการอ่านคำในภาษาไทยจึงมี 2 ลักษณะ คือ

1. การอ่านตามหลักเกณฑ์ของภาษา
2. การอ่านตามความนิยม

การอ่านตามหลักเกณฑ์ของภาษา

การอ่านตามหลักเกณฑ์ของภาษาจำแนกเป็น 2 ลักษณะ คือ

1. การอ่านตามอักขรวิธีไทย
2. การอ่านโดยอาศัยอักขรวิธีภาษาบาลีสันสกฤต

การอ่านตามอักขรวิธีไทย

การอ่านตามอักขรวิธีไทย หมายถึง การอ่านตามที่อักขรวิธีของภาษาไทยได้กำหนดไว้ ดังนี้

1. การอ่านอักษรควบ
2. การอ่านอักษรนำ
3. การอ่านคำพ้อง
4. การอ่านคำสมาส
5. การอ่านคำแผลง
6. การอ่านตามอักขรวิธีของภาษาไทยโบราณ

การอ่านอักษรควบ

การอ่านอักษรควบ หมายถึง การอ่านตามลักษณะอักษรควบแท้และอักษรควบไม่แท้

1. การอ่านตามลักษณะอักษรควบแท้ หมายถึง อ่านออกเสียงพยัญชนะสองตัวพร้อม ๆ กัน เช่น

แปรง ปลั่ง ตรา ตริตตรง กลอก แกรก พร่า พลอง

จันทรา ควัน ขวนขวาย เป็นต้น

2. การอ่านตามลักษณะอักษรควบไม่แท้ หมายถึง การอ่านออกเสียงพยัญชนะตัวหน้าเพียงเสียงเดียว พยัญชนะตัวที่ 2 ซึ่งเป็น ร ไม่ต้องออกเสียง เช่น

จริง	อ่านว่า	จิง
ศรี	อ่านว่า	สี
เศร้า	อ่านว่า	เล่า

และในกรณีนี้ ท ควบ ร ให้ออกเสียงเป็น ซ เช่น

ทรวง	อ่านว่า	ซวง
ทรวดทรง	อ่านว่า	ซวดซง
ทรัพย์	อ่านว่า	ซั๊ป

แต่ในกรณีที่ ท ควบ ร ที่เป็นคำภาษาสันสกฤตและคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษจะต้องอ่านเป็นอักษรควบแท้คือออกเสียง ท และ ร พร้อมกัน เช่น

จันทรา	อ่านว่า	จัน-ทฺรา
นิทรา	อ่านว่า	นิต-ทฺรา
ทฤษฎี	อ่านว่า	ทฺริต-สะ-ดี

การอ่านอักษรนำ

การอ่านอักษรนำ หมายถึง การอ่านพยางค์หรือคำที่มีพยัญชนะต้น ตัวแรกเป็นอักษรนำ ตัวที่ 2 เป็นอักษรตัวตาม การอ่านจะต้องออกเสียงตัวนำเป็น อะ กิ่งมาตราและออกเสียงพยัญชนะตัวตามสระที่ประสมอยู่ตามกฎเกณฑ์ต่อไปนี้

1. ถ้าอักษรตัวนำเป็นอักษรสูงคือเป็น ข ฉ ถ ผ ฝ ส และอักษรตัวตามเป็นอักษรต่ำเดี่ยวคือเป็น ง ญ ณ น ม ย ร ล ว การอ่านจะต้องผันเสียงให้เป็นเสียงสูงตามเสียงของอักษรนำ เช่น

ขมีขมัน	อ่านว่า	ชะ-หฺมี-ชะ-หฺมัน
ขมุกขมัว	อ่านว่า	ชะ-หฺมุก-ชะ-หฺมัว
ฉลาด	อ่านว่า	ชะ-หฺลาด

2. ถ้าอักษรตัวนำเป็นอักษรกลางคือ ก จ ด ป อ และอักษรตัวตามเป็นอักษรต่ำเดี่ยว การอ่านจะต้องผันเสียงตัวตามให้เป็นเสียงกลางตามอักษรตัวนำ เช่น

กนก	อ่านว่า	กะ-หฺนุก
จมูก	อ่านว่า	จะ-หฺมูก

ตวััก	อ่านว่า	ตะ-หวััก
-------	---------	----------

3. ถ้าอักษรสูงนำอักษรสูงด้วยกันหรืออักษรสูงนำอักษรกลาง หรืออักษรสูงนำอักษรต่ำคู่ หรืออักษรต่ำคู่นำอักษรต่ำเดี่ยว หรืออื่นใดนอกเหนือจาก ข้อ 1 และข้อ 2 ให้อ่านตามรูปคำ เช่น

สถาน	อ่านว่า	สะ-ถาน
------	---------	--------

เสถียร	อ่านว่า	สะ-เถียน
--------	---------	----------

สบาย	อ่านว่า	สะ-บาย
------	---------	--------

4. ในกรณีที่ใช้ ห เป็นอักษรนำและอักษรตัวตามเป็นอักษรต่ำเดี่ยว ให้ออกเสียงกลมกลืนเป็นเสียงเดียวกัน เช่น

หง-	เช่น	หุ้งอย หง่า หุ้งิก
-----	------	--------------------

หญ	เช่น	หญ้ำา หญึง ใหญ่
----	------	-----------------

หน-	เช่น	หน่วย หนอน หนึ่ง
-----	------	------------------

ส่วน อ นำ ย ให้ออกเสียงเหมือนใช้ ห นำ ย คือ

อย่า	อ่านว่า	หุอย่า
------	---------	--------

อยู่	อ่านว่า	หุอยู่
------	---------	--------

อยาก	อ่านว่า	หุอยาก
------	---------	--------

อย่าง	อ่านว่า	หุอย่าง
-------	---------	---------

การอ่านคำพ้อง

คำพ้อง หมายถึง คำที่มีรูปคำเหมือนกันหรือคำที่ออกเสียงเหมือนกันมี 2 ประเภท คือ

1. คำพ้องรูป หมายถึง คำที่มีรูปคำเหมือนแต่ออกเสียงต่างกัน
2. คำพ้องเสียง หมายถึง คำที่มีรูปคำต่างกันแต่ออกเสียงเหมือนกัน

การอ่านคำพ้องที่มีปัญหาในการอ่านคือ คำพ้องรูป เนื่องจากคำพ้องดังกล่าวนี้มีรูปคำเหมือนกัน แต่ออกเสียงต่างกัน การอ่านจึงจำเป็นต้องพิจารณาความหมายของคำนั้น ๆ โดยพิจารณาจากบริบทหรือข้อความในประโยค แล้วอ่านตามความหมายของคำ ดังนั้นการอ่านคำพ้องรูปให้ถูกต้องจึงต้องทราบความหมายของคำด้วย เช่น

คำพ้อง	อ่านว่า	ความหมาย
กรี	1. กะ - รี่ 2. กุรี	ข้าง กระดุกแหลมที่หัวกุ้ง
กรอด	1. กะ - หรอด 2. กรูด	นกชนิดหนึ่ง เสียวลง เสี่ยงกัดฟัน
เขมา	1. เข - มา 2. ชะ - เหมา	สุข สบายใจ ดำ ชื่อเครื่องยาไทยโกฐเขมา

การอ่านคำสมาส

คำสมาส เป็นการสร้างคำโดยนำเอาคำภาษาบาลีสันสกฤตในภาษาไทยอย่างน้อย 2 คำมาวางเรียงรวมเป็นคำเดียวกันเกิดเป็นคำใหม่ในภาษาไทย หลักเกณฑ์การอ่านคำสมาสกำหนดให้อ่านออกเสียงต่อเนื่องระหว่างคำ คือต้องออกเสียงพยัญชนะสุดท้ายของคำต้นไม่ว่าจะเป็นพยัญชนะตัวสะกดหรือตัวตาม โดยกำหนดว่าพยัญชนะตัวสะกดหรือตัวตามที่ไม่มีรูปสระกำกับให้ออกเสียง อะ กิ่ง มาตรา ถ้ามีรูปสระกำกับให้อ่านตามรูปสระนั้น ๆ ดังนี้

คำ	อ่านว่า
กาลสมัย	กา - ละ - สะ - ไหม
เกียรติประวัติ	เกียรติ - ตี - ประ - หวัด
คุณวุฒิ	คุณ - นะ - วุต - ทิ

การอ่านคำแผลง

คำแผลง เป็นคำที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงอักษรในคำพยางค์เดียวให้เป็นคำ 2 พยางค์ โดยความหมายยังคงเดิมหรืออาจเปลี่ยนแปลงไปเล็กน้อย การอ่านคำแผลงมีข้อกำหนด ดังนี้

1. คำที่มีพยัญชนะต้นเดียว เมื่อแผลงเป็นคำ 2 พยางค์แล้วอ่านตามรูปคำ เช่น

คำ	แผลงเป็น	อ่านว่า
เกิด	กำเนิด	กำเนิด
แจก	จำแนก	จำ - แนก
จง	จำนอง	จำ - นอง

มีคำบางคำที่เมื่อแผลงแล้วมี ห นำที่พยางค์หลังก็อ่านตามรูปคำ เช่น

คำ	แผลงเป็น	อ่านว่า
กฎ	กำหนด	ก้า - หุนด
จ่าย	จำหน่าย	จ้า - หุหน่าย
ติ	ตำหนิ	ต้า - หุหนี

2. คำเดิมที่มีพยัญชนะต้นเป็นพยัญชนะควบกล้ำเมื่อแผลงเป็นคำ 2 พยางค์แล้วให้อ่านออกเสียงพยางค์หลังเหมือนมี ห เป็นอักษรตัวนำ เช่น

คำ	อ่านว่า	ความหมาย
กราบ	กำราบ	ก้า - หุราบ
ตรวจ	ตำรวจ	ต้า - หุรวด
ตรับ	ตำรับ	ต้า - หุรับ

ยกเว้น บราศ บำราศ บ้า - หราศ

3. มีคำบางคำเมื่อแผลงเป็น 2 พยางค์ มีรูปคำเข้าลักษณะอักษรนำให้อ่านแบบอักษรนำ เช่น

คำพ้อง	อ่านว่า	ความหมาย
ชิง	ขมิ่ง	ชะ - หุมีง
จด	จรด	จะ - หุรด
เจียง	เจลียง	จะ - หุลียง

การอ่านตามอักขรวิธีภาษาไทยโบราณ

การเขียนหนังสือตามอักขรวิธีภาษาไทยโบราณปัจจุบันไม่มีใช้เนื่องจากอักขรวิธีของไทยได้วิวัฒนาการมาหลายยุคหลายสมัยจนเข้ารูปเข้ารอยเป็นอักขรวิธีในปัจจุบัน แต่เราจำเป็นต้องศึกษาเพื่อจะได้ทราบ และเข้าใจถึงการเปลี่ยนแปลงของภาษา ดังนี้

1. การอ่านอักษรซ้อน การเขียนคำที่ออกเสียง อะ และมีตัวสะกด ภาษาไทยโบราณใช้พยัญชนะซ้อน 2 ตัว เนื่องจากยังไม่มีไม้หันอากาศใช้ การอ่านจึงอ่านเหมือนคำที่ใช้ไม้หันอากาศและมีตัวสะกด เช่น

ขบบ	อ่านว่า	ขับ
ครันน	อ่านว่า	ครั้น
ฉนน	อ่านว่า	ฉัน

และคำที่อ่านออกเสียง อัว ก็ใช้ ว ซ้อน 2 ตัว ได้แก่

ชัวว	อ่านว่า	ชัว
ตวว	อ่านว่า	ต้ว
ปัวว	อ่านว่า	ปัว

2. การอ่านคำที่ใช้สระ เอีย ในภาษาไทยโบราณยังไม่มีสระ เอีย แต่กำหนดให้ใช้ ย แทน สระเอีย ดังนั้นคำที่มี ย อยู่หลังพยัญชนะต้นจึงอ่านออกเสียงเป็น เอีย เช่น

กลยว	อ่านว่า	เกลียว
ดยว	อ่านว่า	เดียว
ตยม	อ่านว่า	เตียม

3. คำที่ประสมด้วยสระ เออ และมีพยัญชนะสะกดในมาตราต่าง ๆ ภาษาไทยโบราณใช้แตกต่างจากปัจจุบันคือ สระ -อ จะไม่ลดรูปอย่างปัจจุบัน แต่จะใช้ตรงตามรูปได้แก่

เชอง	อ่านว่า	เชิง
เชอญ	อ่านว่า	เชิน
เดอน	อ่านว่า	เด็อน

4. การอ่านคำที่มีนคหิต ภาษาไทยโบราณใช้นคหิตแทน ม ดังนั้น ที่มีนคหิตจึงอ่านเหมือนม ม สะกด เช่น

เชอยชั	อ่านว่า	เชยชม
ชุนุ	อ่านว่า	ชุนุม
หังกลั	อ่านว่า	หังกลม

5. การอ่านคำที่ประสมด้วย ฤ ฤๅ ฦ ฦๅ

ภาษาไทยโบราณใช้ ฤ ฤๅ ในความที่เป็นคำถามหรือปฏิเสธ และใช้ในคำประพันธ์ โดยอ่านออกเสียง รี่ รี่ และใช้เป็นสระสอ เช่น

ฤกษ์คร	จะมีฤ	จะดีฤ
ปลูกษา	อ่านว่า	ปรึกษา
ภฤ ภ	ใช้เป็นสรระลอย	ได้แก่
รก	อ่านว่า	ระล็ก
รำรก	อ่านว่า	รำล็ก
นำรก	อ่านว่า	นำล็ก

การอ่านโดยอาศัยอักษรวิธีภาษาบาลีสันสกฤต

ในภาษาไทยมีคำยืมมาจากภาษาบาลีสันสกฤตอยู่เป็นจำนวนมาก และมีวิธีการอ่านหลายแบบที่ต้องศึกษาทำความเข้าใจ ดังนี้

1. หลักการอ่านคำที่ไม่ประวิสรรชนีย์ มีข้อกำหนดในการอ่านดังนี้

1.1 อ่านตามอักษรวิธีของภาษาบาลีสันสกฤต คือ อ่านเรียงพยางค์ และถ้าพยางค์ใดไม่มีรูปสระ ะ กำกับก็ต้องออกเสียง อะ เช่น

กรณี	อ่านว่า	กะ - ระ - นี
กรกฏาคม	อ่านว่า	กะ - ระ - กะ - ตา - คม
คมนาคม	อ่านว่า	คะ - มะ - นา - คม

1.2 อ่านตามอักษรวิธีไทยและอักษรวิธีของภาษาบาลีสันสกฤต ดังนี้

1. พยางค์ต้นอ่านตามอักษรวิธีบาลีสันสกฤต คือ ออกเสียง อะ ที่พยางค์แรก ส่วนพยางค์หลังอ่านแบบอักษรวิธีไทยคือ อ่านตามรูปคำ

ทวาร	อ่านว่า	ทะ - วาน
นคร	อ่านว่า	นะ - คอน
ปราชัย	อ่านว่า	ปะ - รา - ไช

2. พยางค์ต้นอ่านตามอักษรวิธีไทย คือ ออกเสียงเป็น ออ พยางค์หลังอ่านตามรูปคำ ดังนี้

2.1 เมื่อพยัญชนะ จ ท ษ น ม ว ศ ษ ส ห อ นำหน้า ร เช่น

ทรชน	อ่านว่า	ทอ - ระ - ชน
------	---------	--------------

ธรณี	อ่านว่า	ทอ - ระ - นี
นรกาน	อ่านว่า	นอ - ระ - กาน

2.2 เมื่อมีการแผลง ป เป็น บ เช่น

ปติ - บติ	อ่านว่า	บอ - ตี
ปรีการ - บริการ	อ่านว่า	บอ - ริ - กาน
ปรีโภค - บริโภค	อ่านว่า	บอ - ริ - โภก

3. อ่านตามการอ่านอักษรนำของไทย คือ ผันเสียงตามเสียงของอักษรตัวนำ เช่น

ปรีตร	อ่านว่า	ปะ - หฺรีด
มัตสยา	อ่านว่า	มัด - สะ - หฺยา
โศลก	อ่านว่า	สะ - โหฺลก

2. หลักการอ่านคำที่มีตัวสะกดตัวตาม

อักขรวิธีของภาษาบาลีกำหนดว่า พยางค์หรือคำใดเมื่อมีตัวสะกดจะต้องมีตัวตามส่วนภาษาสันสกฤตมีทั้งที่มีตัวสะกด ไม่มีตัวตาม และมีตัวสะกด มีตัวตาม การอ่านคำที่มีตัวสะกดตัวตามของภาษาบาลีสันสกฤตทั้งที่ไม่ออกเสียงและออกเสียงโดยกำหนดว่า ถ้าออกเสียงตัวสะกดให้ออกเสียงเป็นเสียง อะ กิ่งมาตรา ดังนี้

2.1 คำที่มีพยัญชนะสะกด โดยทั่วไปจะไม่ออกเสียงตัวสะกด ได้แก่

กัณยา	อ่านว่า	กัณ - ยา
กานดา	อ่านว่า	กาน - ดา
สมรส	อ่านว่า	สม - รด

2.2 คำที่ใช้อรรธสระ หรือ ย ร ล ว เป็นตัวสะกดหรือตัวตาม ให้ออกเสียงพยัญชนะตัวสะกดกึ่งมาตรา เนื่องจากความเป็นอรรธสระ ของ ย ร ล ว มีอิทธิพลทำให้เสียงที่อยู่ข้างเคียงดังเด่นขึ้นมาอีกด้วย

จักรินทร์	อ่านว่า	จัก - กะ - ริน
วิทย์	อ่านว่า	วิด - ทะ - ยู
สัตยา	อ่านว่า	ลัด - ตะ - ยา

2.3 คำที่ใช้ ศ ษ ส เป็นตัวสะกดให้ออกเสียงกึ่งมาตรา เนื่องจาก ศ ษ ส เป็นพยัญชนะเสียงเสียดแทรก การออกเสียงในภาษาเดิมจะมีเสียงลมเสียดแทรกออกมาคล้ายการออกเสียงพยัญชนะสะกด ภาษาไทยจึงกำหนดให้ออกเสียง ศ ษ ส กึ่งมาตรา เช่น

โฆษณา	อ่านว่า	โคด - สะ - นา
ดุษฎี	อ่านว่า	ดุด - สะ - ดี
ทฤษฏี	อ่านว่า	ทริด - สะ - ดี

2.4 คำที่พยัญชนะวรรณยุกต์เป็นตัวสะกดและมีพยัญชนะนาสิก หรือพยัญชนะท้ายวรรณยุกต์ (ง ญ ณ น ม) เป็นตัวตาม ให้ออกเสียงพยัญชนะกึ่งมาตรา เช่น

ดัชนี	อ่านว่า	ดัด - ชะ - นี
บัทมา	อ่านว่า	บัต - ทะ - มา
ปรารธนา	อ่านว่า	ปราด - ละ - หนา

การอ่านคำที่ใช้สระ ฤ

ฤ เป็นสระในภาษาสันสกฤต ภาษาไทยรับมาใช้ 2 ลักษณะคือ ใช้เป็นสระลอยและสระจม ดังนี้

1. ใช้เป็นสระลอย คือ ใช้เป็นพยางค์โดยไม่ต้องประสมกับพยัญชนะออกเสียงได้ 3 แบบ คือ ฤ ฤ ไร ดังนี้

ออกเสียงเป็น ฤ เช่น

ฤทธิ	อ่านว่า	ริด
ฤทธิ	อ่านว่า	ริด - ทิ

ออกเสียงเป็น รี เช่น

ฤช	อ่านว่า	รี - ชุ
ฤทัย	อ่านว่า	รี - ไท
ฤดู	อ่านว่า	รี - ดู

ออกเสียงเป็น เรว เช่น

ฤภษ	อ่านว่า	เริก
-----	---------	------

2. ใช้เป็นสระจุม คือ ใช้ประสมกับพยัญชนะ ออกเสียงได้ 2 แบบ คือ ออกเป็นเสียง ริ เมื่อประสมกับพยัญชนะ ก ต ท ป ศ ล ได้แก่

กฤษฏีกา อ่านว่า กุริต - สะ - ตี - กา

กฤษฏา อ่านว่า กุริต - สะ - ดา

กฤษณา อ่านว่า กุริต - สะ - หนา

ออกเสียงเป็น ริ เมื่อประสมกับพยัญชนะ ค พ น ม ห ได้แก่

คฤนต์ อ่านว่า คุริน

คฤหัสถ์ อ่านว่า คะ - ริ - หัด

คฤหาสน์ อ่านว่า คะ - ริ - หาด

ยกเว้น พจนท์ อมฤต อ่านออกเสียง ริ หรือ ริ ก็ได้

การอ่านคำที่ใช้ ท

ตัว ท ในภาษาบาลีสันสกฤตออกเสียงเป็น “ต” ภาษาไทยออกเสียงเป็น “ท” เมื่อเรารับเอาคำภาษาบาลีสันสกฤตเข้ามาบางคำเราออกเสียง “ต” ตามภาษาเดิมที่ออกเสียงสะดวง แต่ในคำที่ออกเสียงไม่สะดวง จะออกเสียงตามภาษาไทย คือ ออกเสียงเป็น ท โดยมีข้อกำหนดดังนี้

1. ออกเสียงเป็น ต เมื่อเป็นพยางค์ตาย ได้แก่

บัณฑิต อ่านว่า บัน- ติด

บัณฑิต อ่านว่า บัน - ดุ

บัณฑิตกัมพล อ่านว่า บัน - ดุ - กำ - พน

ยกเว้น มณฑก อ่านว่า มน - ทก

2. ออกเสียงเป็น ท เมื่อเป็นพยางค์เป็น หรือเป็นตัวตาม เช่น

กวีทา อ่านว่า กุวี - ทา

กุนทล อ่านว่า กุน - ทน

ชันทสกร อ่านว่า ชัน - ทต - สะ - กอน

การอ่านคำที่ใช้ รร

คำที่ใช้ รร ในภาษาไทยมีทั้งคำไทย คำภาษาเขมร และคำภาษาสันสกฤต ในที่นี้จะกล่าวเฉพาะการอ่าน รร ที่เป็นคำยืมภาษาสันสกฤตและภาษาเขมร เนื่องจาก รร ในคำยืมเหล่านี้อ่านได้ 2 อย่าง ดังนี้

1. อ่านออกเสียง “อัน” คือ อะ + น ในพยางค์หรือคำที่ไม่มีพยัญชนะสะกด

ขรรค์	อ่านว่า	ขัน
บรรพชา	อ่านว่า	บัน - พะ - ชา
ภรรยา	อ่านว่า	พัน - ยา

2. อ่านออกเสียง อะ เมื่อมีพยัญชนะสะกด โดยออกเสียง อะ และเสียงพยัญชนะสะกดตามมาตรฐานนั้น ๆ

รร มี ค สะกด ออกเสียง อะ + ก เช่น

มรรค	อ่านว่า	มัก
วรรค	อ่านว่า	วัค
อุปสรรค	อ่านว่า	อุป - ปะ - คัก

รร มี ช สะกด ออกเสียง อะ + ต เช่น

ดรรชนี	อ่านว่า	ดัด - ชะ - นี
--------	---------	---------------

รร มี ณ สะกด ออกเสียง อะ + น เช่น

กรรณ	อ่านว่า	กัน
บรรณาการ	อ่านว่า	บัน - นา - กาน

รร มี ถ สะกด ออกเสียง อะ + ต เช่น

อรรถคดี	อ่านว่า	อัค - ถะ - คะ - ดี
สมรรถภาพ	อ่านว่า	สะ - มัด - ถะ - พาบ
สมรรถชัย	อ่านว่า	สะ - ทุมัด - ถะ - ไช

รร มี พ สะกด ออกเสียง อะ + บ เช่น

บรรพ อ่านว่า บับ

สรรพ อ่านว่า ลับ

รร มี ม สะกด ออกเสียง อะ + ม เช่น

กรรม อ่านว่า กำ

กรรมชวาท อ่านว่า กำ - มัด - ชะ - วาด

ธรรม อ่านว่า ทำ

รร มี ษ สะกด ออกเสียง อะ + ด เช่น

ศตวรรษ อ่านว่า สัด - ตะ - วัด

โบกขรพรรษ อ่านว่า โบก - ขอ - ระ - พัด

การอ่านตามความนิยม

การอ่านตามความนิยม เป็นการอ่านคำโดยไม่เป็นไปตามกฎเกณฑ์คือ อ่านโดยยึดถือความสะดวกในการออกเสียงและความไพเราะของเสียงเป็นสำคัญ ในภาษาไทยจะมีคำที่อ่านตามความนิยมอยู่เป็นจำนวนมาก ผู้ศึกษาจะต้องอาศัยความจำและความสนใจไปด้วยการอ่านตามความนิยมพอจะจำแนกได้ดังนี้

1. อ่านตามลักษณะการอ่านอักษรนำ

การอ่านตามความนิยมลักษณะนี้เป็นการอ่านคำที่ไม่ใช่อักษรนำ แต่ได้นำเอาวิธีการอ่านอักษรนำมาใช้โดยการผันเสียงพยางค์ที่ตามหลังอักษรสูงหรืออักษรกลางให้เป็นเสียงสูง หรือเสียงกลางตามลักษณะอักษรนำตามที่ได้กล่าวมาแล้ว ได้แก่

กฤษณา อ่านว่า กุริด - สะ - หฺนา

จักรวรรดิ อ่านว่า จัก - กระ - หฺวัด

ตำริ อ่านว่า ตำ - หฺริ

2. อ่านตามลักษณะการอ่านคำสมาส

การอ่านตามลักษณะความนิยมในลักษณะนี้เป็นการอ่านคำที่ไม่ใช่คำสมาสแต่อ่านตามวิธีการอ่านคำสมาส คือ อ่านออกเสียงต่อเนื่องระหว่างคำหรือออกเสียงตัวสะกดเป็นเสียง อะ กิ่งมาตรา

คำลักษณะนี้มีทั้งคำหลายพยางค์และคำประสม ได้แก่

กรมขุน	อ่านว่า	กรม - มะ - ขุน
กรมท่า	อ่านว่า	กรม - มะ - ท่า
กรมหลวง	อ่านว่า	กรม - มะ - หลวง

ประยอม ของทอง (2542 : 144 – 145) กล่าวถึงการอ่านมีหลายประเภท เช่น

การอ่าน (ตามความนิยมของ) บทประพันธ์ การอ่านอย่างนี้ เป็นความเฉลียวฉลาดของคนอ่าน ซึ่งเข้าใจอัจฉริยลักษณะของภาษาไทยจึงจะอ่านได้ถูกต้อง

เพราะการอ่านบทประพันธ์นั้นบางครั้งถ้าพยางค์มากเกินไปเราก็ต้องอ่านรวบให้พยางค์ไม่มากเกินไป เช่น

“ปางเสด็จประเวศดาว ซลาลย์” ซึ่งเป็นบาทหนึ่งของโคลงสี่สุภาพ ซึ่งวรรคหน้าต้องมี 5 คำ หรือ 5 พยางค์ ถ้าอ่านคำประพันธ์ที่ยกมาตามถ้อยคำในภาษาไทยจะได้ 6 พยางค์คือ

ปาง – ละ – เด็ด – ประ – เวศ – ดาว ฉะนั้นคำว่า “เสด็จ” จึงต้องอ่านอย่างรวบให้เร็ว พอประมาณ 1 พยางค์ หรือ

“ทรงรัตนพิमानชัย กิ่งแก้ว” ถ้าอ่านวรรคหน้า เช่น “ชง – รัต – ตะ – นะ – พิ – มาน – ไช” ตั้ง 7 พยางค์ ซึ่งมากเกินไปถึง 2 พยางค์ จึงต้องพยายามรวบ “รัตนพิमान” ให้ได้ประมาณ 3 พยางค์เท่านั้น ดังนี้เป็นต้น

ปัจจัยที่มีผลต่อการอ่านคำให้ถูกต้อง คือ ผู้อ่านต้องรู้กฎเกณฑ์และข้อยกเว้นในการอ่าน ของแต่ละคำ ซึ่งสรุปได้ว่าการอ่านคำสามารถอ่านได้ 3 แบบ คือ 1. การอ่านตามหลักภาษา 2. อ่านตามความนิยม และ 3. อ่านได้ทั้ง 2 แบบ

ดังนั้น การที่ผู้อ่านจะสามารถอ่านได้อย่างถูกต้อง จึงควรยึดพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ที่เป็นปัจจุบันที่สุด เป็นหลักในการอ่านและการศึกษาค้นคว้า

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียนคำถูกอักขรวิธี

2.1 ความหมายของการเขียนคำถูกอักขรวิธี

นักภาษาได้ให้ความหมายของการเขียนคำถูกอักขรวิธีไว้ดังนี้

วรรณิ บุญศักดิ์ (2526 : 25) กล่าวถึง ความหมายของการเขียนคำถูกอักขรวิธีพอสรุปได้ว่าการเขียนคำถูกอักขรวิธี คือ การช่วยให้นักเรียนรู้จักหลักเกณฑ์ของการเรียงลำดับตัวอักษรภายในคำหนึ่ง ๆ เพื่อจะได้ออกเสียงได้ชัดเจนและเขียนคำนั้นได้ถูกต้อง

ปรีชา ช้างขวัญยืน (2517 : 10) กล่าวว่า "การเขียน" คือ การถ่ายทอดความคิดออกเป็นอักษร เปลี่ยนความคิดเป็นสัญลักษณ์ ดังนั้นถ้าหากเราเขียนผิดความหมายของคำก็จะเปลี่ยนไป ผู้อ่านเข้าใจความหมายไปคนละอย่างกับผู้เขียนต้องการ หรืออาจไม่เข้าใจความหมายเลยก็ได้

ราชบัณฑิตยสถาน (2542 : 203) ได้ให้ความหมายของคำว่าเขียนไทยไว้ว่า หมายถึง น. วิชาเขียนภาษาไทยตามคำบอกของครู เพื่อฝึกเขียนตัวสะกดการันต์ให้ถูกต้อง เขียนตามคำบอก

เกอเบริช และคนอื่นๆ (Gerberich and others. 1962 : 12) ได้ให้ความหมายของการเขียนสะกดคำว่า หมายถึง ความสามารถในการเขียนสะกดคำต่าง ๆ โดยเรียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ได้ถูกต้อง เวบสเตอร์ (Webster. 1966 : 75) พจนานุกรม Webster's Third New International Dictionary ได้ให้ความหมายของคำว่า การสะกดคำคือ ศิลปะหรือเทคนิคในการสร้างคำโดยใช้ตัวอักษรมาประสมกันเป็นคำ ๆ

สรุปว่าความหมายของการเขียนคำถูกอักขรวิธี คือ การเขียนสะกดคำ โดยใช้พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ตัวสะกด และการันต์ได้ถูกต้อง

2.2 ความสำคัญของการเขียนคำถูกอักขรวิธี

การเขียนคำถูกอักขรวิธีนี้มีความสำคัญอย่างมากต่อการสื่อสารด้วยภาษาเขียน เพราะถ้าเขียนสระ วรรณยุกต์ ไม่ถูกต้องจะทำให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายคลาดเคลื่อนได้ และยังมีผลเสียอีกหลายประการ นักภาษาหลายท่านได้ตระหนักถึงเรื่องนี้ และได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนคำถูกต้องตามอักขรวิธีไว้ดังนี้

กำชัย ทองหล่อ (2509 : 190) ได้กล่าวว่า ตัวอักษรเป็นสัญลักษณ์ที่ใช้แทนเสียงพูด เพราะฉะนั้นการเขียนคำจึงนับเป็นความสำคัญส่วนหนึ่งของการใช้ภาษา การเขียนสะกดคำผิดทำให้ความหมายเปลี่ยนไปหรืออาจจะไม่มีความหมายเลยก็ได้

สุนันท์ จงธนสารสมบัติ (2525 : 4) กล่าวว่า การเขียนคำถูกต้องตามอักขรวิธีและการสะกดคำเป็นทักษะที่จำเป็นอย่างยิ่งต่อชีวิตประจำวัน และความเป็นอยู่ของบุคคลในยุคปัจจุบัน เพราะการ

สะกดคำได้ถูกต้องจะช่วยให้อ่านหนังสือออก และเขียนหนังสือได้ถูกต้อง ซึ่งเป็นรากฐานของการเรียนวิชาต่างๆ

แนวความคิดดังกล่าวสอดคล้องกับคำกล่าวของ ประยูทธ วัชรประดิษฐ์ (2514 : 98) ; และ แก้วตา ไทรงาม (2520 : 2) ที่ว่า ถ้านักเรียนเขียนคำถูกอักขรวิธีและสะกดคำได้ถูกต้องและคล่องแคล่วก็จะเป็นประโยชน์ในการเรียนวิชาอื่นๆ และสามารถเรียนวิชาอื่นๆ ได้ดี

นอกจากนี้การเขียนคำถูกอักขรวิธีและสะกดคำถูกต้องยังมีส่วนสนับสนุนการประกอบอาชีพด้วย ดังที่สามารณ ศักดิ์เจริญ (2517 : 3) กล่าวว่า การเขียนคำถูกอักขรวิธีและสะกดคำถูกต้องมีส่วนสำคัญมาก ถึงกับทำให้ผู้สมัครงานพลาดโอกาสไม่ได้เข้าทำงานในตำแหน่งต่างๆ เนื่องจากการเขียนสะกดการันต์ผิดพลาดในจดหมายสมัครงาน และใบสมัคร

จากการที่ผู้วิจัย อ่านงานเขียนต่างๆ เช่น ความเรียง บทความ ข่าว ได้พบว่าการเขียนคำถูกอักขรวิธีและสะกดคำถูกต้องเป็นส่วนสำคัญในประเมินค่างานเขียนนั้นๆ เพราะถ้าผู้เขียนเรียบเรียงเนื้อหาดี แต่เขียนสะกดคำผิดๆ ฤกษ์ๆ แสดงให้เห็นว่าไม่ทราบหลักเกณฑ์และไม่มีความรู้พอ

ความบกพร่องในเรื่องการเขียนคำถูกอักขรวิธีและสะกดคำถูกต้องนี้ อาจทำให้งานเขียนชิ้นนั้นไม่ได้รับการพิจารณา หรือถูกประเมินค่าในเกณฑ์ต่ำก็ได้ ดังที่ กิตติยวดี บุญชื้อ (2520 : 98) กล่าวว่า คนที่เขียนคำถูกอักขรวิธีและสะกดคำได้ถูกต้องแม่นยำ เมื่อจะเขียนข้อความใดก็ช่วยให้สิ่งที่เขียนมีคุณค่ามากขึ้น

จากความสำคัญของการเขียนคำถูกอักขรวิธีและการเขียนสะกดคำดังกล่าว จะเห็นว่าเป็นข้อบกพร่องที่พบเห็นในการเขียนคำถูกอักขรวิธีมีความสำคัญมาก เพราะถ้าเขียนผิดทำให้เกิดการเข้าใจผิดในการสื่อความหมายงานเขียนนั้นก็ด้อยคุณค่า และก่อให้เกิดความรำคาญแก่ผู้อ่านซึ่งมีผลต่อผู้เขียน คือ ถูกมองว่าไม่มีความรู้ความสามารถเพียงพอ

2.3 ปัจจัยที่มีผลต่อการอ่านคำและคำการเขียน

การเขียนคำถูกอักขรวิธีให้ถูกต้องเป็นสิ่งจำเป็นอย่างมากสำหรับการเรียนการสอน นักเรียนที่มีความสามารถในการเขียนคำถูกอักขรวิธีและสะกดคำดีก็จะส่งเสริมให้เรียนวิชาอื่นดีด้วย ซึ่งปัญหาการเขียนคำและการอ่านคำถูกอักขรวิธี มีผู้ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยต่างๆ ไว้ ดังนี้

ไพจิตร วัฒนากุล (2517 : 95) ทำเรื่อง "สาเหตุแห่งการเขียนสะกดการันต์ผิดและเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสะกดการันต์ระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนกศิลปะและแผนกวิทยาศาสตร์ ในภาคการศึกษาที่ 7 พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาสูง จะมีความสามารถในการเขียนสะกดคำ การันต์ ได้ดีกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาน้อย และพบว่านักเรียนหญิงมีความสามารถในการเขียนสะกดคำดีกว่านักเรียนชาย

บุปผา ชังพุก (2524 : 27 – 31) ทำเรื่อง “การศึกษาความยากง่ายในการเขียนสะกดคำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2” พบว่าคำที่มีความยาก คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา และ คำควบกล้ำจะเขียนสะกดยากกว่าคำธรรมดาและคำสั้นๆ และพบว่านักเรียนที่อ่านออกได้มากก็พร้อมที่จะเรียนได้ดี ทั้งนี้เพราะสามารถจำตัวอักษรและคำต่างๆ ได้มาก

อำไพ กินแหลน (2528 : 3 , 65) ทำเรื่อง “การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย ของนักเรียนไทยมุสลิม ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในเขตการศึกษา 2” พบว่า สภาพแวดล้อมทางภาษา ของนักเรียนมีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อพัฒนาการทางภาษา และพบอีกด้วยว่าการที่นักเรียนไทยมุสลิมใน จังหวัดภาคใต้มีความบกพร่องในเรื่องการเขียนสะกดการันต์ อีกสาเหตุหนึ่งเกิดจากการพูดภาษามลายู ในชีวิตประจำวันเมื่อมาเขียนคำภาษาไทยจึงเขียนสะกดผิดพลาดได้

สนั่น ปัทมะทิน (2531 : 55 - 56) ก็ได้กล่าวถึงอิทธิพลของหนังสือพิมพ์ สรุปได้ว่าในวงการ ศึกษายอมรับกันว่า หนังสือพิมพ์มีอิทธิพลในด้านภาษาเหนือนักเรียนยิ่งกว่าครูผู้สอนเสียอีก โดยเฉพาะในด้านสำนวนโวหาร และการสะกดการันต์ ดังที่โรงเรียนในภาคใต้ของประเทศไทยไม่ยอมให้ หนังสือพิมพ์ที่พิมพ์สะกดการันต์ผิดจากคำที่บรรจุไว้ในพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธ ศักราช 2525 เข้าไปในโรงเรียนของตน เพราะเกรงว่านักเรียนจะจดจำเป็นแบบอย่าง

แก้วตา ยศอิ (2536 : 82) ทำเรื่อง “สภาพและปัญหาการสอนภาษาไทยโดยใช้วิธีมุ่งประสบการณ์ ภาษาในโรงเรียนประถมศึกษา อำเภอแม่สะเรียง จังหวัดแม่ฮ่องสอน” พบว่า เด็กชายและเด็ก หญิงมีความสามารถในการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาไทยไม่แตกต่างกันแต่เด็กหญิงมีแนวโน้มว่าจะ มีความสามารถในการเขียนสะกดคำพื้นฐานภาษาไทยสูงกว่าเด็กชาย

ดุษฎีพร ชำนิโรคคานต์ (2523 : 32 – 45) และ สุทธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ (2531 : 290 – 298) กล่าวถึงการเขียนคำผิดอักษรวิธีหรือการเขียนสะกดคำผิดว่าเกิดจากปัจจัยต่าง ๆ สรุปได้ดังนี้ คือ

1. ลักษณะของภาษาไทย ซึ่งมีความซับซ้อนหลายประการ เช่น

1.1 คำภาษาไทยมีเสียงสูงต่ำ ซึ่งกำกับด้วยรูปวรรณยุกต์ และแสดงความหมายของคำ ถ้ารูปวรรณยุกต์ผิดไป นอกจากจะทำให้เสียงของคำผิดไปแล้ว ยังทำให้ความหมายผิดไปด้วย

1.2 คำพ้องเสียง ภาษาไทยมีคำพ้องเสียงมาก ถ้าพยัญชนะต้น ตัวสะกดหรือสระ ต่างกัน ความหมายก็จะต่างกันด้วย เช่น ไน ไน นัย , ขึ้น คั้น , โทศ โทศ โทฏ โทษ

2. ไม่ทราบหรือไม่เข้าใจหลักภาษาไทยดีพอ เป็นต้นว่า คำบาลี สันสกฤต เมื่อไปเข้าสมรส กัน ไม่ต้องประวิสรรชนีย์ เช่น

สาธารณสุข มักเขียนผิดเป็น สาธารณะสุข

3. ไม่ทราบความหมายของคำ ทำให้เขียนสะกดผิดพลาด และยังผิดความหมายหรือไม่ได้

ความหมายอีกด้วย เช่น

เบญจเพศ มักเขียนผิดเป็น เบญจเพศ

เวนคืน มักเขียนผิดเป็น เเวอร์คืน

รักษาการณ์ มักเขียนผิดเป็น รักษาการ

4. ออกเสียงผิดและเขียนสะกดคำตามเสียงที่ออกผิดนั้น เช่น

ข่มกัเขม้น มักเขียนผิดเป็น ข่มกัเขม้น

ผมหัยกคก มักเขียนผิดเป็น ผมหัยกโคก

ประณีต มักเขียนผิดเป็น ปราณืด

นอกจากออกเสียงผิดจะทำให้เขียนสะกดคำผิดตามแล้วคำบางคำที่ออกเสียงใกล้เคียงกันก็ทำให้เกิดความสับสนในการใช้คำได้ เพราะถึงแม้ว่าคำนั้นๆ จะออกเสียงใกล้เคียงกัน แต่ความหมายต่างกัน เช่น “ลาด” (ก.) มีความหมายว่า เทของเหลวๆ ให้กระจายแผ่ไปทั่ว แต่ “ลาด” (ก.) มีความหมายว่า เอาสิ่งที่มีน้ำหนักอยู่ไปปล่อยออกไป

5. มีแนวเทียบผิด คือ เทียบคำที่จะเขียนกับคำอื่นที่ออกเสียงเหมือนกัน โดยเข้าใจว่าเขียนเหมือนกัน เช่น

อานิสงส์ มักเขียนผิดเป็น อานิสงส์

เพราะเทียบกับคำว่า พระสงฆ์

อนุญาต มักเขียนผิดเป็น อนุญาติ

เพราะเทียบกับคำว่า ญาติพี่น้อง

6. มีประสบการณ์มาผิด เพราะเห็นคำสะกดผิดในที่ต่างๆ จนเกิดความเคยชินเข้าใจว่าเป็นคำสะกดถูก

7. ความไม่เอาใจใส่ที่จะเขียนสะกดให้ถูกต้อง เมื่อเขียนผิดครั้งหนึ่งก็ไม่ปรับปรุง แก้ไข จึงเขียนผิดซ้ำๆ ซากๆ

8. ความไม่รักการอ่านหนังสือ จึงไม่ค่อยได้พบเห็นคำที่เขียนสะกดยากๆ เท่าใดนัก ทำให้พื้นฐานทางภาษาไทยไม่ดีเท่าที่ควร และขาดหลักเกณฑ์ในการเขียนสะกดคำ

9. ความบกพร่องทางการฟัง การแยกเสียงไม่ชัดเจน เช่น “ร” เป็น “ล” เมื่อต้องเขียนคำเหล่านี้ จึงมีผลให้เขียนสะกดผิด

10. ขาดการสังเกตในส่วนที่เป็นรายละเอียด เช่น ตัวการ์นต์ พยัญชนะควบกล้ำ การใช้อักษรย่อ การใช้เครื่องหมายต่างๆ การเว้นวรรคตอน และการแยกคำ เมื่อเขียนจึงเขียนสะกดผิด

พลาด เช่น

กานต์	มักเขียนผิดเป็น	กาน
โบ	มักเขียนผิดเป็น	โบว์
วัตร	มักเขียนผิดเป็น	วัต , วัต

11. ครูไม่เป็นตัวอย่างที่ดีในการที่จะระมัดระวังเขียนคำถูกต้องอักขรวิธีและสะกดคำให้ถูกต้อง หรือไม่แก้ไขให้ นักเรียน เมื่อพบว่านักเรียนเขียนคำถูกต้องอักขรวิธีหรือสะกดผิด เพราะครู ผู้สอนวิชาอื่นมักจะมองว่าเป็นหน้าที่ของครูภาษาไทยฝ่ายเดียวเท่านั้น

12. ครูภาษาไทยไม่ได้รับการสนับสนุนดีพอ เพราะผู้ใหญ่ในวงการศึกษาให้ความสนใจในวิชาภาษาไทยน้อยไป อีกทั้งบางโรงเรียนก็จัดหาครูผู้สอนภาษาไทยไม่เหมาะสม คือ ไม่ถนัดในวิชาภาษาไทยมาสอนนักเรียน

13. เวลาสอนของวิชาภาษาไทยมีน้อย แต่เนื้อหา มีมาก ครูต้องรีบสอนให้ทันโดยไม่คำนึงถึงประสิทธิภาพ และผลที่นักเรียนจะได้รับ จึงไม่เอาใจใส่ในเรื่องการตรวจงานเขียนของนักเรียนเท่าที่ควร

14. ระบบการวัดผลที่นิยมข้อสอบแบบปรนัย ทำให้นักเรียนไม่มีโอกาสได้ฝึกทักษะการเขียน รวมถึงการเขียนคำถูกอักขรวิธี จึงทำให้วางตำแหน่งของวรรณยุกต์ผิดที่และรวมถึงการสะกดคำผิดด้วย

15. อิทธิพลของภาษาถิ่น ซึ่งมีสำเนียงแตกต่างกันออกไปในบางคำ จึงทำให้เขียนสะกดผิด เพราะเทียบเสียงกับสำเนียงภาษาถิ่น เช่น

บ่อ (น้ำ) ในสำเนียงภาคกลาง ตรงกับคำว่า “บ” ในสำเนียงภาคอีสาน

กิน ในสำเนียงภาคกลาง ตรงกับคำว่า “กิน” ในสำเนียงภาคอีสาน

กล่าวโดยสรุปถึงปัจจัยที่มีผลต่อการอ่านและการเขียนคำได้ว่า ระดับสติปัญญา ความแตกต่างระหว่างเพศ ความสามารถในการอ่าน ลักษณะของภาษาไทยที่มีความซับซ้อน ลักษณะความยากง่ายของคำ แผนการเรียน ภาษาถิ่น และอิทธิพลของสื่อมวลชน ล้วนเป็นปัจจัย พื้นฐานที่มีผลต่อความสามารถในการอ่านคำและการเขียนคำถูกอักขรวิธี ดังนั้นทั้งการอ่านคำและการเขียนคำถูกอักขรวิธีจึงมีความสัมพันธ์เพราะผู้ที่อ่านหนังสือได้คล่อง ออกเสียงถูกต้องก็ย่อมมีลักษณะที่ถูกต้องในการสะกดคำ

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียนคำถูกอักขรวิธี

จากการศึกษางานวิจัย ได้มีผู้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับเรื่องการเขียนคำถูกอักขรวิธีและการสะกดคำไว้ดังนี้

งามจิตต์ อำไพ (2523 : 38 - 44) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนตัวสะกดการันต์ระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่งในกรุงเทพมหานคร และในเขตการศึกษาหนึ่ง" โดยมีนักเรียนในกรุงเทพมหานคร จำนวน 416 คน และนักเรียนในเขตการศึกษาหนึ่ง จำนวน 403 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรใช้แบบทดสอบการเขียนตัวสะกดการันต์ 1 ชุด มี 12 ข้อ ผลการวิจัยว่า

1. นักเรียนหญิงในกรุงเทพมหานคร และในเขตการศึกษาหนึ่ง มีความสามารถในการเขียนตัวสะกดการันต์สูงกว่านักเรียนชายในกรุงเทพมหานคร และในเขตการศึกษาหนึ่ง
2. เมื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนตัวสะกดการันต์ระหว่างกลุ่มประชากรในเขตการศึกษาหนึ่ง ปรากฏว่า นักเรียนกรุงเทพมหานครมีความสามารถสูงกว่านักเรียนในเขตการศึกษาหนึ่งอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01

อัญชลี กิจพยัคฆ์ (2526 : 49 - 51) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ศึกษามลสัมฤทธิ์ของการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่สอง : เปรียบเทียบการสอนระหว่างวิธีจัดเป็นกลุ่มคำกับวิธีคละคำตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนวัดราชบุรุษศรีธารธรรม และโรงเรียนวัดหัวลำโพง" แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 30 คน โดยใช้แบบทดสอบความพร้อมในการเขียน และแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสะกดคำซึ่งเป็นแบบทดสอบประเภทเขียนตามคำบอก ผลปรากฏว่า

1. นักเรียนกลุ่มทดลอง คือ กลุ่มที่สอนสะกดคำโดยวิธีจัดคำเป็นกลุ่มคำยากง่าย มีผลสัมฤทธิ์ทางการสะกดคำสูงกว่า นักเรียนกลุ่มควบคุมซึ่งสอนโดยวิธีคละคำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนกลุ่มทดลอง คือ กลุ่มที่สอนสะกดคำโดยวิธีจัดคำเป็นกลุ่มคำยากง่ายใช้เวลาในการเขียนน้อยกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมซึ่งสอนวิธีคละคำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อำไพ กิมແหลນ (2528 : 52 - 54) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนไทยมุสลิม ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4" จำนวน 150 คน ผู้วิจัยให้ตัวอย่างประชากรเขียนความเรียงภาษาไทยคนละ 3 เรื่อง เรื่องละ 30 นาที โดยกำหนดเวลาในการเขียนแต่ละเรื่องห่างกัน 1 สัปดาห์ แล้วนำมาวิเคราะห์ตามเกณฑ์ที่สร้างไว้ ผลปรากฏว่าข้อผิดพลาดที่พบในความเรียงของตัว

อย่างประชากรมีดังนี้

1. ข้อผิดพลาดในการใช้คำชนิดต่างๆ โดยใช้คำนามผิดมากที่สุด
2. ข้อผิดพลาดในการสะกดการันต์โดยใช้ตัวสะกดผิดมากที่สุด
3. ข้อผิดพลาดเรื่องความหมายโดยใช้ข้อความไม่กะทัดรัดมากที่สุด
4. ข้อผิดพลาดในการใช้กลุ่มคำและสำนวนโดยใช้เป็นภาษาพูดมากที่สุด
5. ข้อผิดพลาดเรื่องโครงสร้างของประโยค โดยเรียงคำผิดลำดับมากที่สุด
6. ข้อผิดพลาดเรื่องการเว้นวรรคตอน โดยไม่เว้นวรรคในที่ควรเว้นมากที่สุด

สาลินี ภูติกนิษฐ (2530 : 580 - 600) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้เกมและไม่ใช้เกม" กำหนดให้ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัย

ศรีนครินทร์วิโรฒ ประสานมิตร ปีการศึกษา 2539 ที่มีพื้นฐานอ่อนในการเขียนสะกดคำแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลอง 30 คน และกลุ่มควบคุม 30 คน โดยใช้แบบสำรวจพื้นฐานการเขียนสะกดคำภาษาไทย แผนการสอนเขียนสะกดคำที่ใช้เกมและใช้แบบฝึกเป็นเครื่องมือในการวิจัย ดำเนินการทดลองกับทั้ง 2 กลุ่ม แล้วทดสอบหลังการสอนโดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสะกดคำภาษาไทย ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนที่เรียนการเขียนสะกดคำภาษาไทยที่ใช้เกมและไม่ใช้เกมประกอบการสอนมีความคงทนในการจำแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่น คือ ผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำภาษาไทยของกลุ่มใช้เกมสูงกว่ากลุ่มไม่ใช้เกม

2. นักเรียนที่เรียนการเขียนสะกดคำภาษาไทยที่ใช้เกมและไม่ใช้เกมประกอบการสอนมีความคงทนในการจำแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่น คือ ความคงทนในการจำของนักเรียนที่เรียน โดยใช้เกมสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยไม่ใช้เกมประกอบ

สมใจ ศรีสินรุ่งเรือง (2533 : 37) ศึกษาความสามารถทางการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ปัตตานี สรุปผลการวิเคราะห์สาเหตุการเขียนสะกดคำภาษาไทยผิด เรียงตามลำดับความสำคัญว่า อันดับที่ 1 ผิดเพราะเคยเห็นคำผิดหรือจำคำผิดมาใช้ อันดับที่ 2 ผิดเพราะการเดา อันดับที่ 3 ผิดเพราะขาดหลักเกณฑ์ในการเขียนคำ อันดับที่ 4 ผิดเพราะไม่ทราบความหมายหรือเข้าใจความหมายผิด อันดับที่ 5 ผิดเพราะเขียนตามเสียงพูดหรือเสียงอ่าน

ศรีจันทร์ วิชาตรง (2541 : 480 - 500) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาสถาบันราชภัฏพระนคร ปีการศึกษา 2540” กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาที่ลงทะเบียนรายวิชา 1540201 การใช้ภาษาไทย จำนวน 1,152 คน โดยวิธีสุ่มตัวอย่างร้อยละ 50 ของจำนวนประชากร 2,304 คน ข้อมูลที่นำมาศึกษาได้จากงานเขียนเรียงความจำนวน 1 เรื่อง จากเรื่องที่กำหนดให้ต่างกันในแต่ละหมู่เรียน โดยใช้เวลาเขียน 60 นาที ผลการศึกษาพบข้อผิดพลาดในการเขียน 8 ประเภท เรียงจากมากไปหาน้อยดังนี้ การสะกดการันต์ การใช้คำ การแต่งประโยค การเว้นวรรค การใช้เครื่องหมายอื่นๆ การใช้เครื่องหมายไปยาล การใช้อักษรย่อ และการใช้ตัวเลข

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวกับการเขียนคำถูกอักขรวิธีและการสะกดคำ พบว่าความสามารถในการเขียนคำถูกอักขรวิธีและการสะกดคำนั้นเป็นสิ่งที่สร้างและส่งเสริมให้มีขึ้นได้ หากครูผู้สอนภาษาไทยเอาใจใส่และชี้แนะให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการเขียนคำถูกอักขรวิธีอย่างจริงจัง เพราะการเขียนคำถูกอักขรวิธีและการสะกดคำนั้นไม่ใช่เรื่องยากแต่เป็นเรื่องที่ต้องอาศัยความละเอียดรอบคอบ ต้องหมั่นศึกษาพิจารณาและจดจำอย่างสม่ำเสมอ

ชวาร์ท (Schwartz. 1976 : 8028 - A) ได้ศึกษาถึงพัฒนาการด้านความสามารถของนักเรียนที่ได้รับความรู้เรื่องการสะกดคำโดยการผันคำและการสะกดการันต์กับนักเรียนในระดับ 2 ถึงระดับ 5 โดยใช้กลุ่มตัวอย่างระดับ 40 คน ใน 40 คนนี้จัดแบ่งเป็นนักเรียนที่สะกดคำเก่งและไม่เก่งกลุ่มละ 20 คน เท่า ๆ กัน เครื่องมือที่ใช้คือ แบบทดสอบแบบเลือกตอบ ซึ่งเกี่ยวกับคำที่ไม่มีความหมายและในการเขียนตามคำบอกที่เกี่ยวกับคำที่ไม่มีความหมาย ผลปรากฏว่า นักเรียนทั้งกลุ่มสะกดเก่งและไม่เก่งมีแนวโน้มในการพัฒนาการด้านสะกดคำดีขึ้น

พาสซานันตี (Passanante. 1979 : 56) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ของการสอนสะกดคำ โดยใช้การสอนแบบตามลำดับอักษร (i.t.a.) และแบบตามลำดับอักษรแบบเดิมกับนักเรียนในระดับ 1 ถึงระดับ 7 แล้วเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของการสะกดคำโดยใช้แบบทดสอบการอ่านหนึ่งฉบับและแบบทดสอบการเขียนสะกดคำสองฉบับ พบว่า ผลการสอนทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อศึกษาค้นคว้าความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านและความสามารถในการสะกดคำนั้น มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติและยังให้ความคิดเห็นว่าการสะกดคำนั้นจะช่วยการอ่านและการเขียนได้ดีอีกด้วย

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจะได้นำมาเป็นพื้นฐานความรู้ในการศึกษาความสามารถในการอ่านและเขียนคำถูกอักขรวิธีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน เพื่อให้เป็นไปตามความมุ่งหมายของการวิจัยต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาวิจัย
2. ระยะเวลาในการศึกษาวิจัย
3. การสร้างแบบทดสอบที่ใช้ในการวิจัย
4. การเก็บรวบรวมและจัดทำข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการสร้างและหาคุณภาพข้อสอบ เพื่อสร้างเป็นแบบทดสอบ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการสร้างและหาคุณภาพของข้อสอบ เพื่อสร้างเป็นแบบทดสอบสำหรับการวิจัย คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและการพัฒนาการศึกษา ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่ายรวมทั้งสิ้น จำนวน 60 คน

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัย เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 ที่มาในวันทดลอง จำนวน 205 คน

ระยะเวลาในการศึกษาวิจัย

ระยะเวลาในการศึกษาวิจัยดำเนินการในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบทดสอบความสามารถในการอ่านและการเขียนคำถูกอักขรวิธี เป็นแบบทดสอบปรนัย 4 ตัวเลือก มีขั้นตอนในการสร้างและหาคุณภาพ ดังนี้

1. การเลือกและกำหนดคำอ่านและคำเขียนในการวิจัย ผู้วิจัยได้ขอให้ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาไทยแต่ละคนซึ่งเป็นผู้สอนรายวิชาภาษาไทยในระดับมหาวิทยาลัย จำนวน 3 คน และผู้สอนรายวิชาภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 2 คน คัดเลือกคำที่นิสิตชั้นปีที่ 1 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มักอ่านผิดและเขียนผิดอักขรวิธีจากหนังสืออ่านอย่างไร และเขียนอย่างไร ฉบับราช

บัณฑิตยสถาน แก้ไขปรับปรุงตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 มาทำนละ 400 คำ เป็นคำอ่าน 200 คำ และคำเขียน 200 คำ

2. เลือกคำที่ผู้เชี่ยวชาญคัดเลือกตรงกันมาสร้างเป็นข้อสอบปรนัย 4 ตัวเลือก ได้ข้อสอบการอ่านคำถูกอักขรวิธี 70 ข้อ และข้อสอบการเขียนคำถูกอักขรวิธี 50 ข้อ

3. นำข้อสอบที่ได้ไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการสร้างและหาคุณภาพของข้อสอบเพื่อสร้างเป็นแบบทดสอบ (โดยทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและการพัฒนาการศึกษา ที่ได้มาด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย จำนวน 60 คน) ทำการตรวจให้คะแนนโดยผู้ตอบถูกได้ 1 คะแนน ผู้ตอบผิดได้ 0 คะแนน

4. หาคุณภาพของแบบทดสอบโดยวิเคราะห์ในรูปของดัชนีความง่าย ดัชนีอำนาจจำแนกแบบเทคนิค 27 % ของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ และค่าความเชื่อมั่นของข้อสอบโดยการวัดความคงที่ภายในโดยวิธีของ Kuder-Richardson (K-R 21)

5. คัดเลือกข้อสอบที่มีคุณภาพในรูปของดัชนีความง่ายที่มีค่าระหว่าง 0.2 ถึง 0.8 ดัชนีอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป หาค่าความเชื่อมั่นโดยวัดความคงที่ภายใน (K-R 21) ได้ข้อสอบที่นำมาสร้างเป็นแบบทดสอบในการวิจัยการอ่านคำถูกอักขรวิธี จำนวน 30 ข้อ ค่าความเชื่อมั่น 0.6792 และแบบทดสอบการเขียนคำถูกอักขรวิธี จำนวน 30 ข้อ ค่าความเชื่อมั่น 0.7026

การเก็บรวบรวมและจัดทำข้อมูล

1. ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บข้อมูล ในวันพุธที่ 11 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2547 ระหว่างเวลา 10.30 - 11.30 น. โดยให้ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัย (นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน ปีการศึกษา 2546 ที่มาโรงเรียนในวันทดลอง จำนวน 205 คน) ทำแบบทดสอบการอ่านคำถูกอักขรวิธีเป็นเวลา 20 นาที และการเขียนคำถูกอักขรวิธีเป็นเวลา 20 นาที

2. ตรวจให้คะแนนแบบทดสอบโดยผู้ตอบถูกได้ 1 คะแนน ผู้ตอบผิดได้ 0 คะแนน

3. จัดกระทำข้อมูลคะแนนที่ได้จากการทดสอบเป็นกลุ่มคะแนนสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลตามกลุ่มแผนการเรียน และเพศ ในด้านความสามารถการอ่านคำถูกอักขรวิธี ด้านความสามารถการเขียนคำถูกอักขรวิธี และรวมด้านความสามารถการอ่านกับการเขียนคำถูกอักขรวิธี

4. นำข้อมูลที่ได้มาตรวจสอบและวิเคราะห์ผลทางสถิติ เพื่อตอบคำถามวิจัยตามสมมติฐาน

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ SPSS for Windows โดยใช้สถิติดังต่อไปนี้

1. สถิติพื้นฐาน คือ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เพื่อใช้วิเคราะห์สมบัติพื้นฐานของประชากรที่ศึกษา

2. ค่าร้อยละของคะแนนเฉลี่ย เพื่อใช้วิเคราะห์ระดับความสามารถการอ่านคำถูกอักขรวิธี การเขียนคำถูกอักขรวิธี และโดยรวมการอ่านคำกับการเขียนคำถูกอักขรวิธีโดยกำหนดระดับของการวิเคราะห์ อ้างอิงตามเกณฑ์การวัดและประเมินระดับผลการเรียนของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ดังนี้

คะแนนร้อยละ	ระดับความสามารถ
80 - 100	สูงมาก
70 - 79	สูง
60 - 69	ปานกลาง
50 - 59	ผ่านเกณฑ์
ต่ำกว่า 50	ต่ำกว่าเกณฑ์

3. ค่า F – test (แบบ One - Way ANOVA) ใช้ทดสอบเปรียบเทียบหาความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างตัวแปรตั้งแต่ 3 กลุ่มขึ้นไป คือ กลุ่มแผนการเรียน และถ้าพบว่ามีค่าความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติจะทดสอบเป็นรายคู่โดยใช้วิธีการของ Scheffe's test

4. ค่า t – test ใช้ทดสอบเปรียบเทียบหาความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างตัวแปรที่แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ เพศ

5. การแจกแจงความถี่เป็นร้อยละ การให้เหตุผลของคนที่ตอบถูก และ ผิด เพื่อใช้วิเคราะห์การให้เหตุผลในการทำแบบทดสอบ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเสนอเป็นลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นในการวิจัยเกี่ยวกับกลุ่มแผนการเรียนและเพศ นำเสนอด้วยจำนวนความถี่ค่าร้อยละจำแนก

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าร้อยละของคะแนนเฉลี่ย และค่าระดับความสามารถการอ่านคำถูกอักขรวิธี การเขียนคำถูกอักขรวิธี และโดยรวมการอ่านคำกับการเขียนคำถูกอักขรวิธี

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบความสามารถการอ่านคำถูกอักขรวิธี การเขียนคำถูกอักขรวิธี และโดยรวมการอ่านคำกับการเขียนคำถูกอักขรวิธี จำแนกตามกลุ่มแผนการเรียน

ตอนที่ 4 การเปรียบเทียบความสามารถการอ่านคำถูกอักขรวิธี การเขียนคำถูกอักขรวิธี และโดยรวมการอ่านคำกับการเขียนคำถูกอักขรวิธี จำแนกตามเพศ

ตอนที่ 5 การวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐาน การแจกแจงความถี่ เป็นร้อยละ ในการให้เหตุผลของคนที่ตอบถูก และ ผิด

สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยจึงกำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

N	แทน	จำนวนประชากรที่ใช้ในการวิจัย
\bar{X}	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ย
SD	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t - Distribution
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน F - Distribution
P - Value	แทน	ค่านัยสำคัญทางสถิติ
***	แทน	ความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001
**	แทน	ความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
*	แทน	ความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นในการวิจัยเกี่ยวกับกลุ่มแผนการเรียนและเพศ นำเสนอด้วยจำนวนความถี่ และค่าร้อยละ ดังแสดงข้อมูลในตาราง 1 และ 2

ตาราง 1 จำนวนประชากรในการวิจัยจำแนกตามกลุ่มแผนการเรียน

กลุ่มแผนการเรียนที่	แผนการเรียน	จำนวน(คน)	ค่าร้อยละ
1	คณิตศาสตร์ - วิทยาศาสตร์	108	52.70
2	คณิตศาสตร์ - ภาษาอังกฤษ ภาษาอังกฤษ - คณิตศาสตร์ ก	57	27.80
3	ภาษาต่างประเทศ	40	19.50
	รวม	205	100.00

จากตาราง 1 แสดงว่า กลุ่มแผนการเรียนในการวิจัยที่มีจำนวนมากที่สุด คือ กลุ่มแผนการเรียนที่ 1 คณิตศาสตร์ - วิทยาศาสตร์ จำนวน 108 คน (ร้อยละ 52.70) รองลงมาคือ กลุ่มแผนการเรียนที่ 2 คณิตศาสตร์ - ภาษาอังกฤษ และภาษาอังกฤษ - คณิตศาสตร์ ก จำนวน 57 คน (ร้อยละ 27.80) และกลุ่มแผนการเรียนที่ 3 ภาษาต่างประเทศ จำนวน 40 คน (ร้อยละ 19.50) ตามลำดับ

ตาราง 2 จำนวนประชากรในการวิจัยจำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน	ค่าร้อยละ
ชาย	93	45.40
หญิง	112	54.60
รวม	205	100.00

จากตาราง 2 แสดงว่าประชากรหญิงมีจำนวนมากกว่าประชากรชาย โดยนักเรียนหญิงมีจำนวน 112 คน (ร้อยละ 54.60) และนักเรียนชายมีจำนวน 93 คน (ร้อยละ 45.40)

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าร้อยละของคะแนนเฉลี่ย พร้อมทั้งการแปลความหมายของระดับความสามารถการอ่านคำถูกอักขรวิธี การเขียน

คำถูกอักขรวิธี และโดยรวมการอ่านคำกับการเขียนคำถูกอักขรวิธี ดังแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 3

ตาราง 3 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าร้อยละของคะแนนเฉลี่ย และการแปลความหมายของระดับความสามารถการอ่านคำถูกอักขรวิธี การเขียนคำถูกอักขรวิธี และโดยรวมการอ่านคำกับการเขียนคำถูกอักขรวิธี

ด้านความสามารถ	<i>N</i>	\bar{X}	SD	ร้อยละ	ระดับความสามารถ
การอ่านคำถูกอักขรวิธี	205	19.6537	4.3116	65.31	ปานกลาง
การเขียนคำถูกอักขรวิธี	205	19.9463	4.4691	66.49	ปานกลาง
รวมการอ่านคำกับการเขียนคำถูกอักขรวิธี	205	36.6000	7.0284	66.00	ปานกลาง

จากตาราง 3 แสดงว่า ระดับความสามารถของนักเรียนการอ่านคำถูกอักขรวิธี การเขียนคำถูกอักขรวิธี และโดยรวมการอ่านคำกับการเขียนคำถูกอักขรวิธี อยู่ในระดับปานกลาง

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบความสามารถการอ่านคำถูกอักขรวิธี การเขียนคำถูกอักขรวิธี และโดยรวมการอ่านคำกับการเขียนคำถูกอักขรวิธี จำแนกตามกลุ่มแผนการเรียน ดังแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 4 ถึง ตาราง 6

ตาราง 4 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าร้อยละของคะแนนเฉลี่ย และการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความสามารถการอ่านคำถูกอักขรวิธี การเขียนคำถูกอักขรวิธี และโดยรวมการอ่านคำกับการเขียนคำถูกอักขรวิธี จำแนกตามกลุ่มแผนการเรียน

ด้านความสามารถ	กลุ่มแผนการเรียนที่	<i>N</i>	\bar{X}	SD	ร้อยละคะแนนเฉลี่ย	ระดับความสามารถ	<i>F</i>	P – Value
การอ่านคำถูกอักขรวิธี	1	108	21.0093	3.9162	70.0310	สูง	15.172	0.000***
	2	57	17.4035	4.4395	58.0120	ผ่านเกณฑ์		
	3	40	19.2000	3.7635	64.0000	ปานกลาง		
การเขียนคำถูกอักขรวิธี	1	108	19.8426	4.5819	66.1420	ปานกลาง	0.068	0.935
	2	57	20.0175	4.3568	66.7250	ปานกลาง		
	3	40	20.1250	4.4213	67.0800	ปานกลาง		
รวมการอ่านคำกับการเขียนคำถูกอักขรวิธี	1	108	40.8519	6.8096	68.0860	ปานกลาง	4.643	0.011*
	2	57	37.4211	7.4641	62.3685	ปานกลาง		
	3	40	39.3250	6.3099	65.5410	ปานกลาง		

จากตาราง 4 แสดงว่า คะแนนเฉลี่ยความสามารถในการอ่านคำถูกอักขรวิธีของนักเรียนกลุ่มแผนการเรียนที่ 1 (คณิตศาสตร์ – วิทยาศาสตร์) อยู่ในระดับสูง ส่วนกลุ่มแผนการเรียนที่ 2 (คณิตศาสตร์ – ภาษาอังกฤษ และภาษาอังกฤษ – คณิตศาสตร์ ก) อยู่ในระดับผ่านเกณฑ์และกลุ่มแผนการเรียนที่ 3 (ภาษาต่างประเทศ) อยู่ในระดับปานกลาง สำหรับความสามารถการเขียนคำถูกอักขรวิธีและโดยรวมการอ่านคำกับการเขียนคำถูกอักขรวิธี พบว่า ทุกกลุ่มแผนการเรียนมีคะแนนเฉลี่ยความสามารถอยู่ในระดับปานกลาง

จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างกลุ่มและภายในกลุ่มตามกลุ่มแผนการเรียนแสดงว่า นักเรียนกลุ่มแผนการเรียนต่างกันมีความสามารถการอ่านคำถูกอักขรวิธีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และมีความสามารถโดยรวมการอ่านคำกับการเขียนคำถูกอักขรวิธีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่กลุ่มแผนการเรียนต่างกันมีความสามารถการเขียนคำถูกอักขรวิธีไม่แตกต่างกัน

นำผลการวิเคราะห์ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติมาทดสอบต่อ โดยใช้การวิเคราะห์เปรียบเทียบรายคู่ด้วย Scheffe's test ปรากฏผลในตาราง 5 และตาราง 6

ตาราง 5 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของคะแนนความสามารถการอ่านคำถูกอักขรวิธีตามกลุ่มแผนการเรียนเป็นรายคู่

กลุ่มแผนการเรียนที่		1	2	3
	\bar{X}	21.0093	17.4035	19.2000
1	21.0093	-	-3.6058***	-1.8093
2	17.4035	3.6058***	-	1.7965
3	19.2000	1.8093	-1.7965	-

จากตาราง 5 แสดงว่า นักเรียนกลุ่มแผนการเรียนที่ 1 (คณิตศาสตร์ – วิทยาศาสตร์) มีความสามารถการอ่านคำถูกอักขรวิธีสูงกว่านักเรียนกลุ่มแผนการเรียนที่ 2 (คณิตศาสตร์ – ภาษาอังกฤษ กับ ภาษาอังกฤษ – คณิตศาสตร์ ก) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ส่วนคู่แผนการเรียนอื่น ๆ ไม่พบความแตกต่าง

ตาราง 6 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของคะแนนความสามารถโดยการอ่านคำกับการเขียนคำ ถูกอักขรวิธีตามกลุ่มแผนการเรียนเป็นรายคู่

กลุ่มแผนการเรียนที่		1	2	3
	\bar{X}	40.8519	37.4211	39.3250
1	40.8519	-	-3.4308*	-1.5269
2	37.4211	3.4308*	-	1.9039
3	39.3250	1.5269	-1.9039	-

จากตาราง 6 แสดงว่า นักเรียนกลุ่มแผนการเรียนที่ 1 (คณิตศาสตร์ – วิทยาศาสตร์) มีความสามารถโดยรวมการอ่านคำกับการเขียนคำถูกอักขรวิธีสูงกว่านักเรียนกลุ่มแผนการเรียนที่ 2 (คณิตศาสตร์ – ภาษาอังกฤษ กับ ภาษาอังกฤษ – คณิตศาสตร์ ก) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่แผนการเรียนอื่น ๆ ไม่พบความแตกต่าง

ตอนที่ 4 การเปรียบเทียบความสามารถการอ่านคำถูกอักขรวิธี การเขียนคำถูกอักขรวิธี และ โดยรวมการอ่านคำกับการเขียนคำถูกอักขรวิธี จำแนกตามเพศ ดังแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 7

ตาราง 7 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าร้อยละของคะแนนเฉลี่ย และการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถการอ่านคำถูกอักขรวิธี การเขียนคำถูกอักขรวิธี และโดยรวมการอ่านคำกับการเขียนคำถูกอักขรวิธี จำแนกตามเพศ

ด้านความสามารถ	เพศ	<i>N</i>	\bar{X}	SD	ร้อยละ คะแนน เฉลี่ย	ระดับความ สามารถ	<i>t</i>	P – Value
การอ่านคำถูกอักขรวิธี	ชาย	93	18.6667	4.9280	62.2223	ปานกลาง	2.957	0.004**
	หญิง	112	20.4732	3.5412	68.2440	ปานกลาง		
การเขียนคำถูกอักขรวิธี	ชาย	93	18.1613	4.5091	60.5376	ปานกลาง	5.583	0.000***
	หญิง	112	21.4286	3.8688	71.4286	สูง		
รวมการอ่านคำกับ การเขียนคำถูกอักขรวิธี	ชาย	93	36.8280	7.3671	61.3800	ปานกลาง	5.503	0.000***
	หญิง	112	41.9018	5.8324	69.8363	ปานกลาง		

จากตาราง 7 แสดงว่า นักเรียนหญิงมีคะแนนเฉลี่ยความสามารถการเขียนคำถูกอักขรวิธีอยู่ในระดับสูง ส่วนนักเรียนชายมีคะแนนเฉลี่ยความสามารถการเขียนคำถูกอักขรวิธีอยู่ในระดับปานกลาง สำหรับความสามารถการอ่านคำถูกอักขรวิธีและความสามารถรวมการอ่านคำกับการเขียนคำถูกอักขรวิธีพบว่าทั้งนักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีคะแนนเฉลี่ยความสามารถอยู่ในระดับปานกลาง

จากการเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของความสามารถการอ่านคำถูกอักขรวิธี การเขียนคำถูกอักขรวิธี และรวมการอ่านคำกับการเขียนคำถูกอักขรวิธีระหว่างเพศชายกับเพศหญิงพบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ โดยนักเรียนหญิงมีความสามารถการอ่านคำถูกอักขรวิธีสูงกว่านักเรียนชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนหญิงมีความสามารถการเขียนคำถูกอักขรวิธี และมีความสามารถรวมการอ่านคำกับการเขียนคำถูกอักขรวิธีสูงกว่านักเรียนชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ตอนที่ 5 การวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐาน การแจกแจงความถี่ เป็นร้อยละในการให้เหตุผลของ
คนที่ตอบถูก และ ผิด ดังแสดงข้อมูลในตาราง 8 และ 9

ตาราง 8 ค่าแจกแจงความถี่เป็นร้อยละในการให้เหตุผลของคนที่ตอบถูกและตอบผิดในแบบ
ทดสอบการอ่านคำถูกอักขรวิธี เป็นรายข้อ

ข้อ ทดสอบ ที่	สถานภาพ การตอบ	ค่าร้อยละของความถี่				
		อ่านตามหลัก ภาษา	อ่านตามที่เคย เห็นมา	อ่านตาม เสียงพูด	อ่านเทียบกับคำที่มี รูปศัพท์คล้ายกัน	อื่นๆ
1	ถูก	46.2	32.1	5.7	15.1	0.9
	ผิด	23.5	15.3	9.2	51.0	1.0
2	ถูก	49.2	33.9	5.9	10.2	0.8
	ผิด	24.4	38.4	16.3	19.8	1.2
3	ถูก	25.6	33.3	16.3	23.3	1.6
	ผิด	17.6	21.6	23.0	36.5	1.4
4	ถูก	46.5	34.9	3.9	12.4	2.3
	ผิด	16.0	38.7	5.3	36.0	4.0
5	ถูก	43.4	34.2	3.3	18.4	0.7
	ผิด	17.6	37.3	15.7	23.5	5.9
6	ถูก	42.2	40.0	4.3	11.9	1.6
	ผิด	11.1	33.3	16.7	33.3	5.6
7	ถูก	28.9	53.7	5.4	10.7	1.3
	ผิด	11.3	35.8	17.0	34.0	1.9
8	ถูก	33.3	26.2	9.5	28.6	2.4
	ผิด	23.4	22.1	7.8	42.9	3.9
9	ถูก	50.7	31.2	5.8	11.6	0.7
	ผิด	9.1	32.7	9.1	47.3	1.8
10	ถูก	27.7	23.0	13.5	33.8	2.0
	ผิด	9.1	32.7	9.1	47.3	1.8
11	ถูก	23.1	23.8	4.8	45.6	2.7
	ผิด	24.1	14.8	5.6	51.9	3.7
12	ถูก	36.8	44.1	4.4	14.7	-
	ผิด	13.6	39.4	15.2	30.3	1.5

ตาราง 8 (ต่อ)

ข้อ ทดสอบ ที่	สถานภาพ การตอบ	คำร้อยละของความถี่					อื่นๆ
		อ่านตามหลัก ภาษา	อ่านตามที่เคย เห็นมา	อ่านตาม เสียงพูด	อ่านเทียบกับคำที่มี รูปศัพท์คล้ายกัน		
13	ถูก	38.4	40.4	4.6	16.6	-	
	ผิด	12.0	38.0	12.0	36.0	2.0	
14	ถูก	39.9	40.6	8.0	11.6	-	
	ผิด	17.2	23.4	31.3	26.6	1.6	
15	ถูก	39.7	30.1	8.2	21.2	0.7	
	ผิด	20.0	36.4	9.1	34.5	-	
16	ถูก	23.8	36.1	16.4	23.0	0.8	
	ผิด	24.1	22.8	16.5	35.4	1.3	
17	ถูก	25.9	33.3	13.6	24.1	3.1	
	ผิด	22.5	15.0	12.5	45.0	5.0	
18	ถูก	42.4	37.4	7.1	13.1	-	
	ผิด	16.7	31.4	10.8	38.2	2.9	
19	ถูก	36.8	41.7	6.3	12.5	2.8	
	ผิด	17.2	44.8	8.6	29.3	-	
20	ถูก	35.8	47.7	4.6	11.9	-	
	ผิด	39.1	21.7	8.7	25.0	5.4	
21	ถูก	43.4	40.7	7.6	8.3	-	
	ผิด	12.3	21.1	19.3	45.6	1.8	
22	ถูก	39.2	46.1	4.9	8.8	1.0	
	ผิด	17.0	27.0	16.0	37.0	3.0	
23	ถูก	33.7	37.2	8.1	16.8	2.3	
	ผิด	16.4	37.1	7.8	37.1	1.7	
24	ถูก	38.3	38.3	6.5	15.9	0.9	
	ผิด	20.8	30.2	7.3	41.7	-	
25	ถูก	27.5	37.6	5.1	28.1	1.7	
	ผิด	17.4	21.7	13.0	43.5	4.3	
26	ถูก	41.5	32.9	7.3	18.3	-	
	ผิด	16.0	28.6	8.4	42.9	4.2	

ตาราง 8 (ต่อ)

ข้อ ทดสอบ ที่	สถานภาพ การตอบ	ค่าร้อยละของความถี่				
		อ่านตามหลัก ภาษา	อ่านตามที่เคย เห็นมา	อ่านตาม เสียงพูด	อ่านเทียบกับคำที่มี รูปศัพท์คล้ายกัน	อื่น ๆ
27	ถูก	33.3	35.6	3.8	25.0	2.3
	ผิด	22.9	18.6	8.6	45.7	4.3
28	ถูก	33.8	19.4	11.5	33.8	1.4
	ผิด	12.9	35.5	9.7	38.7	3.2
29	ถูก	44.7	38.6	5.3	10.5	0.9
	ผิด	16.1	34.5	16.1	32.2	1.1
30	ถูก	35.3	37.3	7.0	18.9	1.5
	ผิด	6.4	42.6	10.6	38.3	2.1
ค่าเฉลี่ย	ถูก	36.9	36.1	7.3	18.5	1.2
ร้อยละ	ผิด	17.6	29.8	12.5	37.6	2.5

จากตาราง 8 แสดงว่า นักเรียนที่ตอบถูกให้เหตุผลในการเลือกตอบว่าอ่านตามหลักภาษา มากที่สุด (ร้อยละ 36.9) รองลงมาคือเหตุผล อ่านตามที่เคยเห็นมา (ร้อยละ 36.1) อ่านเทียบกับคำที่มี รูปศัพท์คล้ายกัน (ร้อยละ 18.5) อ่านตามเสียงพูด (ร้อยละ 7.3) และอื่น ๆ (ร้อยละ 1.2) ตามลำดับ ส่วนนักเรียนที่ตอบผิดให้เหตุผลในการเลือกตอบว่า อ่านเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน (ร้อยละ 37.6) รองลงมาคือ อ่านตามที่เคยเห็นมา (ร้อยละ 29.8) อ่านตามหลักภาษา (ร้อยละ 17.6) อ่าน ตามเสียงพูด (ร้อยละ 12.5) และอื่น ๆ (ร้อยละ 2.5) ตามลำดับ

ตาราง 9 ค่าแจกแจงความถี่เป็นร้อยละในการให้เหตุผลของคนที่ตอบถูกและตอบผิดในแบบทดสอบการเขียนคำถูกอักขรวิธีเป็นรายชื่อ

ข้อทดสอบ ที่	สถานภาพ การตอบ	ค่าร้อยละของความถี่					อื่น ๆ
		เขียนตามหลัก ภาษา	เขียนตามที่ เคยเห็นมา	เขียนตาม เสียงพูด	เขียนเทียบกับคำที่ มีรูปศัพท์คล้ายกัน		
1	ถูก	27.0	51.8	7.3	11.7	2.2	
	ผิด	12.1	39.4	10.6	37.9	-	
2	ถูก	34.1	51.2	6.2	7.8	0.8	
	ผิด	27.6	43.4	11.8	15.8	1.3	
3	ถูก	26.2	48.4	6.3	17.5	1.6	
	ผิด	29.1	35.4	12.7	21.5	1.3	
4	ถูก	42.9	39.1	5.0	11.8	1.2	
	ผิด	29.5	36.4	6.8	27.3	-	
5	ถูก	46.2	40.6	0.7	11.9	0.7	
	ผิด	25.4	32.2	13.6	27.1	1.7	
6	ถูก	43.7	41.1	4.0	10.6	0.7	
	ผิด	13.5	61.5	5.8	13.5	5.8	
7	ถูก	27.6	52.4	4.8	14.3	1.0	
	ผิด	12.1	54.5	11.4	15.2	7.1	
8	ถูก	28.7	49.7	4.9	16.1	0.7	
	ผิด	21.7	46.7	8.3	18.3	5.0	
9	ถูก	38.2	43.3	5.7	12.7	-	
	ผิด	22.2	60.0	4.4	11.1	2.2	
10	ถูก	26.0	37.3	17.2	18.3	1.2	
	ผิด	21.9	53.1	6.3	18.8	-	
11	ถูก	18.8	36.4	5.8	32.5	6.5	
	ผิด	17.4	32.6	19.6	28.3	2.2	
12	ถูก	36.2	44.1	4.7	14.2	0.8	
	ผิด	16.2	37.8	13.5	24.3	8.1	
13	ถูก	32.1	53.6	5.0	8.6	0.7	
	ผิด	21.3	50.8	11.5	16.4	-	

ตาราง 9 (ต่อ)

ข้อ ทดสอบ ที่	สถานภาพ การตอบ	ค่าร้อยละของความถี่					อื่นๆ
		เขียนตามหลัก	เขียนตามที่เคย	เขียนตาม	เขียนเทียบกับค่าที่		
		ภาษา	เห็นมา	เสียงพูด	มีรูปศัพท์คล้ายกัน		
14	ถูก	34.8	41.3	8.7	13.0	2.2	
	ผิด	20.4	51.9	11.1	14.8	1.9	
15	ถูก	23.4	46.9	10.2	17.2	2.3	
	ผิด	8.1	64.9	10.8	10.8	5.4	
16	ถูก	25.2	40.5	13.7	18.3	2.3	
	ผิด	27.8	44.4	6.9	18.1	2.8	
17	ถูก	26.3	41.4	8.6	21.7	2.0	
	ผิด	25.5	54.9	7.8	7.8	3.9	
18	ถูก	29.6	46.3	10.2	11.1	2.8	
	ผิด	15.1	34.4	14.0	29.0	7.5	
19	ถูก	21.1	52.8	12.2	12.2	1.6	
	ผิด	8.9	44.3	16.5	17.7	12.7	
20	ถูก	27.6	49.6	8.9	11.4	2.4	
	ผิด	25.0	52.5	11.3	11.3	-	
21	ถูก	45.4	38.2	9.2	6.6	0.7	
	ผิด	15.7	64.7	3.9	15.7	-	
22	ถูก	34.0	51.1	4.3	10.6	-	
	ผิด	17.4	35.8	14.7	30.3	1.8	
23	ถูก	27.3	49.1	8.2	11.8	3.6	
	ผิด	16.1	51.6	6.5	23.7	2.2	
24	ถูก	32.0	47.3	7.3	10.0	3.3	
	ผิด	11.3	47.2	7.5	32.1	1.9	
25	ถูก	34.6	47.8	4.4	12.6	0.6	
	ผิด	14.0	48.8	23.3	11.6	2.3	
26	ถูก	29.6	49.6	8.0	10.4	2.4	
	ผิด	22.1	42.9	7.8	22.1	5.2	
27	ถูก	22.2	46.9	11.1	17.3	2.5	
	ผิด	10.0	35.0	22.5	27.5	5.0	

ตาราง 9 (ต่อ)

ข้อ ทดสอบ ที่	สถานภาพ การตอบ	ค่าร้อยละของความถี่					อื่นๆ
		เขียนตามหลัก ภาษา	เขียนตามที เคยเห็นมา	เขียนตาม เสียงพูด	เขียนเทียบกับคำที่ มีรูปศัพท์คล้ายกัน		
28	ถูก	25.0	46.2	3.8	24.0	1.0	
	ผิด	16.5	46.4	6.2	25.8	5.2	
29	ถูก	28.0	53.3	6.7	11.3	0.7	
	ผิด	17.3	48.1	11.5	21.2	1.9	
30	ถูก	30.3	51.7	6.9	9.0	2.1	
	ผิด	23.2	44.6	3.6	28.6	-	
ค่าเฉลี่ย	ถูก	30.8	46.3	7.3	13.9	1.7	
ร้อยละ	ผิด	18.8	46.5	10.7	20.8	3.2	

จากตาราง 9 แสดงว่า นักเรียนที่ตอบถูกให้เหตุผลในการเลือกตอบว่า เขียนตามที่เคยเห็นมา มากที่สุด (ร้อยละ 46.3) รองลงมาคือเหตุผล เขียนตามหลักภาษา (ร้อยละ 30.8) เขียนเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน (ร้อยละ 13.9) เขียนตามเสียงพูด (ร้อยละ 7.3) และอื่นๆ (ร้อยละ 1.7) ตามลำดับ ส่วนนักเรียนที่ตอบผิดให้เหตุผลในการเลือกตอบว่า เขียนตามที่เคยเห็นมามากที่สุด เช่นเดียวกับนักเรียนที่ตอบถูก (ร้อยละ 46.5) แต่เหตุผลรองลงมาคือ เหตุผลเขียนเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน (ร้อยละ 20.8) เขียนตามหลักภาษา (ร้อยละ 18.8) เขียนตามเสียงพูด (ร้อยละ 10.7) และอื่นๆ (ร้อยละ 3.2) ตามลำดับ

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการอ่านคำและเขียนคำถูกอักขรวิธีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน ปีการศึกษา 2546 ของแต่ละแผนการเรียน และแต่ละเพศ
2. เพื่อศึกษาสาเหตุและปัญหาในการอ่านคำและเขียนคำถูกอักขรวิธีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน ปีการศึกษา 2546 ของแต่ละแผนการเรียนและแต่ละเพศ
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำและเขียนคำถูกอักขรวิธีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน ปีการศึกษา 2546 ของแต่ละแผนการเรียนและแต่ละเพศ

สมมุติฐานการวิจัย

1. ความสามารถในการอ่านคำและการเขียนคำถูกอักขรวิธีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน อยู่ในระดับปานกลาง
2. ความสามารถในการอ่านคำและการเขียนคำถูกอักขรวิธีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน เมื่อจำแนกตามแผนการเรียนและเพศน่าจะต่างกัน
3. การให้เหตุผลในการตอบถูกหรือผิด นักเรียนที่ตอบถูกน่าจะให้เหตุผลได้ดีกว่าคนที่ตอบผิด

วิธีการดำเนินการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย
ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 ที่มาในวันทดลอง (11 กุมภาพันธ์ 2547)
จำนวน 205 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบทดสอบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 2 ชุด ดังนี้

ชุดที่ 1 เป็นแบบทดสอบการอ่านคำถูกอักขรวิธี จำนวน 30 ข้อ

ชุดที่ 2 เป็นแบบทดสอบการเขียนคำถูกอักขรวิธี จำนวน 30 ข้อ

แบบทดสอบดังกล่าวสร้างจากคำที่ผู้เชี่ยวชาญภาษาไทยที่สอนในระดับมหาวิทยาลัย จำนวน 3 คน และสอนในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 2 คน คัดเลือกคำที่มีก่อกำเนิดและเขียนผิด อักขรวิธี จากหนังสืออ่านอย่างไรและเขียนอย่างไร ฉบับราชบัณฑิตยสถาน แก้ไขปรับปรุงตาม พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 แล้วนำมาตรวจสอบหาคุณภาพเครื่องมือแบบ ทดสอบในด้านค่าความง่าย (P) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความคงที่ภายใน (KR-21) กับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและการพัฒนาการศึกษา จำนวน 60 คน ที่ได้มาด้วยการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยให้ประชากรที่วิจัยจำนวน 205 คน ทำแบบทดสอบ การอ่านคำถูกอักขรวิธี 30 ข้อ เป็นเวลา 20 นาที และทำแบบทดสอบการเขียนคำถูกอักขรวิธี 30 ข้อ เป็นเวลา 20 นาที เมื่อวันที่ 11 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2547 ระหว่างเวลา 10.30 -11.30 น. นำมา ตรวจให้คะแนนโดยผู้ตอบถูกได้ 1 คะแนน และผู้ตอบผิดได้ 0 คะแนน

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ SPSS for Windows โดยใช้สถิติดังต่อไปนี้

1. สถิติพื้นฐาน ค่าเฉลี่ย คือ (\bar{X}) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เพื่อใช้วิเคราะห์สมบัติ พื้นฐานของประชากรที่ศึกษา

2. ค่าร้อยละของคะแนนเฉลี่ย เพื่อใช้วิเคราะห์ระดับความสามารถในด้านการอ่านคำถูก อักขรวิธี ด้านการเขียนคำถูกอักขรวิธี และรวมด้านการอ่านคำกับการเขียนคำถูกอักขรวิธีโดยกำหนด ระดับของการวิเคราะห์ อ้างอิงตามเกณฑ์การวัดและประเมินระดับผลการเรียนของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ดังนี้

คะแนนร้อยละ	ระดับความสามารถ
80 - 100	สูงมาก
70 - 79	สูง
60 - 69	ปานกลาง
50 - 59	ผ่านเกณฑ์
ต่ำกว่า 50	ต่ำกว่าเกณฑ์

3. ค่า F – test (แบบ One - Way ANOVA) ใช้ทดสอบเปรียบเทียบหาความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างตัวแปรตั้งแต่ 3 กลุ่ม ขึ้นไป คือ กลุ่มแผนการเรียน และถ้าพบว่ามีค่าความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติจะทดสอบเป็นรายคู่โดยใช้วิธีการของ Scheffe's test

4. ค่า t – test ใช้ทดสอบเปรียบเทียบหาความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างตัวแปรที่แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ เพศ

5. การแจกแจงความถี่เป็นร้อยละ การให้เหตุผลของคนที่ตอบถูก และ ผิด เพื่อใช้วิเคราะห์การให้เหตุผลในการทำแบบทดสอบ

สรุปผลการวิจัย

1. ประชากรที่ศึกษาเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน ประชากรส่วนใหญ่อยู่ในกลุ่มแผนการเรียนที่ 1 (คณิตศาสตร์ - วิทยาศาสตร์) จำนวน 108 คน (ร้อยละ 52.70) รองลงมาคือ กลุ่มแผนการเรียนที่ 2 (คณิตศาสตร์ – ภาษาอังกฤษ และภาษาอังกฤษ – คณิตศาสตร์ ก) จำนวน 57 คน (ร้อยละ 27.80) และกลุ่มแผนการเรียนที่ 3 ภาษาต่างประเทศ จำนวน 40 คน (ร้อยละ 19.50) ตามลำดับ การจัดจำแนกตามเพศ พบว่าเป็นเพศชาย 93 คน (ร้อยละ 45.40) และเพศหญิง 112 คน (ร้อยละ 54.60)

2. ประชากรที่ศึกษามีระดับความสามารถการอ่านคำถูกอักขรวิธี การเขียนคำถูกอักขรวิธี และความสามารถโดยรวมการอ่านคำและการเขียนคำถูกอักขรวิธีอยู่ในระดับปานกลาง (ร้อยละ 65.31 66.49 และ 66.00 ตามลำดับ) ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

3. การวิเคราะห์ระดับความสามารถเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มแผนการเรียน พบว่า

3.1. นักเรียนกลุ่มแผนการเรียนต่างกันมีความสามารถการอ่านคำถูกอักขรวิธีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และนักเรียนกลุ่มแผนการเรียนที่ 1 (คณิตศาสตร์-วิทยาศาสตร์) มีความสามารถการอ่านคำถูกอักขรวิธีสูงกว่านักเรียนกลุ่มแผนการเรียนที่ 2 (คณิตศาสตร์-ภาษาอังกฤษ และภาษาอังกฤษ-คณิตศาสตร์ ก) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ซึ่งสอดคล้องกับ

สมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยกลุ่มแผนการเรียนที่ 1 (คณิตศาสตร์-วิทยาศาสตร์) มีระดับความสามารถอยู่ในระดับสูง (ร้อยละ 70.0310) กลุ่มแผนการเรียนที่ 3 (ภาษาต่างประเทศ) อยู่ในระดับปานกลาง (ร้อยละ 64.0000) และกลุ่มแผนการเรียนที่ 2 (คณิตศาสตร์-ภาษาอังกฤษ และภาษาอังกฤษ-คณิตศาสตร์ ก) อยู่ในระดับผ่านเกณฑ์ (ร้อยละ 58.0120)

3.2 นักเรียนกลุ่มแผนการเรียนต่างกัน มีความสามารถการเขียนคำถูกอักขรวิธีไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยทุกกลุ่มแผนการเรียนมีความสามารถอยู่ในระดับปานกลาง คือ กลุ่มแผนการเรียนที่ 3 (ภาษาต่างประเทศ) ร้อยละ 67.0800 กลุ่มแผนการเรียนที่ 2 (คณิตศาสตร์-ภาษาอังกฤษ และภาษาอังกฤษ-คณิตศาสตร์ ก) ร้อยละ 66.7250 และกลุ่มแผนการเรียนที่ 1 (คณิตศาสตร์-วิทยาศาสตร์) ร้อยละ 66.1420

3.3 นักเรียนกลุ่มแผนการเรียนต่างกัน มีความสามารถโดยรวมการอ่านคำกับการเขียนคำถูกอักขรวิธีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนกลุ่มแผนการเรียนที่ 1 (คณิตศาสตร์-วิทยาศาสตร์) มีความสามารถโดยรวมการอ่านคำกับการเขียนคำถูกอักขรวิธีสูงกว่านักเรียนกลุ่มแผนการเรียนที่ 2 (คณิตศาสตร์-ภาษาอังกฤษ และภาษาอังกฤษ-คณิตศาสตร์ ก) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยทุกกลุ่มแผนการเรียนมีความสามารถในระดับปานกลาง คือ กลุ่มแผนการเรียนที่ 1 (คณิตศาสตร์-วิทยาศาสตร์) ร้อยละ 68.0860 กลุ่มแผนการเรียนที่ 3 (ภาษาต่างประเทศ) ร้อยละ 66.7250 และกลุ่มแผนการเรียนที่ 2 (คณิตศาสตร์-ภาษาอังกฤษ และภาษาอังกฤษ-คณิตศาสตร์ ก) ร้อยละ 66.7250 ตามลำดับ

4. การวิเคราะห์ระดับความสารถเปรียบเทียบระหว่างเพศชายและเพศหญิง พบว่า

4.1 เพศหญิงมีความสามารถการอ่านคำถูกอักขรวิธีสูงกว่าเพศชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยมีระดับความสามารถอยู่ในระดับปานกลาง คือ ร้อยละ 68.2440 และร้อยละ 62.2223 ตามลำดับ

4.2 เพศหญิงมีความสามารถการเขียนคำถูกอักขรวิธีสูงกว่าเพศชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับสูง (ร้อยละ 71.4286) และเพศชายมีความสามารถอยู่ในระดับปานกลาง (ร้อยละ 60.5376)

4.3 เพศหญิงมีความสามารถโดยรวมการอ่านคำกับการเขียนคำถูกอักขรวิธีสูงกว่าเพศชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยมีระดับความสามารถอยู่ในระดับปานกลาง คือ ร้อยละ 69.8363 และร้อยละ 61.3800 ตามลำดับ

5. การให้เหตุผลในการตอบถูกหรือผิด พบว่านักเรียนที่ตอบถูกให้เหตุผลได้ดีกว่าคนที่ตอบผิด โดยแบบทดสอบการอ่านคำถูกอักขรวิธี พบว่านักเรียนที่ตอบถูกให้เหตุผลในการเลือกตอบว่า ตอบตามหลักภาษามากที่สุด (ร้อยละ 36.9) ส่วนนักเรียนที่ตอบผิดให้เหตุผลในการเลือกตอบว่า อ่าน

เทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน มากที่สุด (ร้อยละ 37.6) สำหรับแบบทดสอบการเขียนคำถูกอักขรวิธี พบว่า นักเรียนที่ตอบถูกให้เหตุผลในการเลือกตอบว่า เขียนตามที่เคยเห็นมามากที่สุด (ร้อยละ 46.3) เช่นเดียวกันกับนักเรียนที่ตอบผิดที่ให้เหตุผลในการเลือกตอบว่า เขียนตามที่เคยเห็นมามากที่สุดเช่นกัน (ร้อยละ 46.5)

การอภิปรายผล

จากการศึกษาความสามารถในการอ่านคำและการเขียนคำถูกอักขรวิธีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน ผู้วิจัยอภิปรายผลตามสมมติฐานการวิจัยดังนี้

1. ความสามารถในการอ่านคำและการเขียนคำถูกอักขรวิธีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ที่เป็นดังนี้เพราะในการวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาประชากรทั้งหมดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 รวมทุกกลุ่มแผนการเรียน ซึ่งในแต่ละแผนการเรียนเป็นการจัดนักเรียนแบบละความสามารถภายในแต่ละห้องเรียน ส่งผลให้ระดับความสามารถของทุกด้านอยู่ในระดับปานกลาง แต่เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการอ่านคำถูกอักขรวิธีกับการเขียนคำถูกอักขรวิธี พบว่าคะแนนเฉลี่ยความสามารถทางการเขียนคำถูกอักขรวิธีสูงกว่าการอ่านคำถูกอักขรวิธี ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อนันต์ ทิพย์รัตน์. (2514) ที่พบว่าเด็กจะมีความสามารถทางการเขียนสะกดคำสูงกว่าความสามารถทางการอ่าน แต่การอ่านผิดก็เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้การเขียนผิดด้วย

2. ความสามารถในการอ่านคำและการเขียนคำถูกอักขรวิธีเปรียบเทียบตามกลุ่มแผนการเรียน พบว่านักเรียนกลุ่มแผนการเรียนต่างกันมีความสามารถการอ่านคำถูกอักขรวิธีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และมีความสามารถโดยรวมการอ่านคำกับการเขียนคำถูกอักขรวิธีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยพบว่ากลุ่มแผนการเรียนที่ 1 (คณิตศาสตร์-วิทยาศาสตร์) มีระดับคะแนนเฉลี่ยความสามารถการอ่านคำถูกอักขรวิธีและความสามารถโดยรวมการอ่านคำกับการเขียนคำถูกอักขรวิธีสูงที่สุด รองลงมาได้แก่กลุ่มแผนการเรียนที่ 3 (ภาษาต่างประเทศ) และกลุ่มแผนการเรียนที่ 2 (คณิตศาสตร์-ภาษาอังกฤษ และภาษาอังกฤษ-คณิตศาสตร์ ก) ตามลำดับ สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ดุษฎีพร ชำนิโรศานต์. (2533) และสุทธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์. (2531) ที่กล่าวโดยสรุปถึงปัจจัยที่มีผลต่อการอ่านคำและการเขียนคำว่าระดับสติปัญญา และแผนการเรียนล้วนเป็นปัจจัยพื้นฐานที่มีผลต่อความสามารถในการอ่านคำและการเขียนคำถูกอักขรวิธี

3. ความสามารถในการอ่านคำและการเขียนคำถูกอักขรวิธีเปรียบเทียบระหว่างเพศ พบว่านักเรียนหญิงและนักเรียนชายมีค่าคะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการอ่านคำถูกอักขรวิธี การเขียนคำ

ถูกอักษรวิธีและโดยรวมความสามารถด้านการอ่านคำและการเขียนคำถูกอักษรวิธี แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้และสอดคล้องกับการวิจัยของ ดุษฎีพร ชำนิโรคศานต์. (2533) ที่กล่าวว่า ความแตกต่างระหว่างเพศเป็นปัจจัยพื้นฐานที่มีผลต่อความแตกต่างของความสามารถในการอ่านคำและการเขียนคำถูกอักษรวิธี โดยนักเรียนหญิงมีความสามารถการอ่านคำถูกอักษรวิธีสูงกว่านักเรียนชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนหญิงมีความสามารถการเขียนคำถูกอักษรวิธี และมีความสามารถโดยรวมการอ่านคำกับการเขียนคำถูกอักษรวิธีสูงกว่านักเรียนชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ไพจิตร วัฒนากุล. (2517) และแก้วตา ยศอิ. (2536) ที่พบว่า นักเรียนหญิงมีความสามารถในการเขียนสะกดคำภาษาไทยดีกว่านักเรียนชาย

4. การให้เหตุผลของการตอบถูกหรือผิดของประชากรที่ศึกษา

จากข้อมูลคะแนนความถี่ร้อยละในการให้เหตุผลของการตอบถูกหรือผิดของประชากรที่ศึกษาพบว่าด้านความสามารถการอ่านคำถูกอักษรวิธีนักเรียนที่ตอบถูกให้เหตุผลในการเลือกตอบว่าอ่านตามหลักภาษามากที่สุด รองลงมาคือ อ่านตามที่เคยเห็นมา อ่านเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน อ่านตามเสียงพูด และการคาดเดา ตามลำดับ ส่วนนักเรียนที่ตอบผิดให้เหตุผลในการเลือกตอบว่า อ่านเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน รองลงมาคือ อ่านตามที่เคยเห็นมา อ่านตามหลักภาษา อ่านตามเสียงพูด และการคาดเดาตามลำดับ แสดงให้เห็นว่านักเรียนที่ตอบถูกต้อง ใช้หลักเกณฑ์ทางหลักภาษาเป็นเหตุผลในการพิจารณา ซึ่งเป็นเหตุผลในการเลือกที่ใช้หลักเกณฑ์และมีหลักเกณฑ์ในการตัดสินใจยอมเป็นเหตุผลที่ดีกว่าเหตุผลอื่น ๆ และเป็นเหตุผลที่ดีกว่าอ่านเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน ซึ่งเป็นเหตุผลที่ผู้ที่ตอบผิดให้มากที่สุดในการเลือกตอบ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เปรมจิต ชนะวงศ์. (2538) ที่กล่าวว่า การอ่านคำในภาษาไทยให้ถูกต้องจำเป็นต้องเข้าใจหลักเกณฑ์การอ่าน

ด้านความสามารถการเขียนคำถูกอักษรวิธี พบว่านักเรียนที่ตอบถูกให้เหตุผลในการเลือกตอบว่า เขียนตามที่เคยเห็นมามากที่สุดเช่นเดียวกับนักเรียนที่ตอบผิด แสดงให้เห็นว่าประสพการณ์ของนักเรียนมีผลต่อความสามารถในการเขียนคำทั้งประสพการณ์เกี่ยวกับความสามารถในด้านการอ่าน การฟัง และการพูด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Woodburn. (1980) และงานวิจัยของคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2524) ส่วนเหตุผลรองลงมาของผู้ที่ตอบถูกได้แก่ เขียนตามหลักภาษา เขียนเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน เขียนตามเสียงพูด และการคาดเดาตามลำดับ ซึ่งแตกต่างจากเหตุผลของผู้ที่ตอบผิดที่ให้เหตุผลการเลือกที่รองลงมาได้แก่ เขียนเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน เขียนตามหลักภาษา เขียนตามเสียงพูด และการคาดเดาตามลำดับ แสดงให้เห็นว่าผู้ที่ตอบถูกให้เหตุผลที่มีหลักเกณฑ์การพิจารณาและหลักการในการตัดสินใจดีกว่าผู้ที่ตอบผิด และจากเหตุผลของ

การเลือกตอบดังกล่าว ยังแสดงให้เห็นถึงสาเหตุและปัญหาที่สำคัญต่อการอ่านคำและเขียนคำให้ถูก อักษรวิธีของนักเรียน คือการได้รับรู้และมีประสบการณ์ไม่ถูกต้อง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสมใจ ศรีสินรุ่งเรือง (2533) ที่ว่าสาเหตุสำคัญมาจากเคยเห็นคำผิดหรือจำคำผิดมาใช้ ผิดเพราะการเดา ผิด เพราะขาดหลักเกณฑ์ในการเขียนคำ ผิดเพราะไม่ทราบความหมายหรือเข้าใจความหมายผิด และผิด เพราะเขียนตามเสียงพูดหรือเสียงอ่าน

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยนำไปสู่การเสนอแนะดังนี้

1. ความสามารถในการอ่านคำถูกอักษรวิธีและการเขียนคำถูกอักษรวิธีมีความสัมพันธ์กัน การอ่านผิดเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดการเขียนคำผิดอักษรวิธี ในขณะที่เดียวกันอิทธิพลของบางสื่อมวลชนที่มีการอ่านคำและเขียนคำผิด ล้วนเป็นตัวอย่างที่ผิดให้กับนักเรียนที่เคยเห็นมา ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนจึงควรจัดกิจกรรมเสริมทักษะทางด้านภาษาทั้งการอ่าน เขียน ฟัง และพูด โดยให้ศึกษาถึงความถูกต้องหรือผิดอักษรวิธีจากบทความหรือสื่อต่าง ๆ รวมทั้งจัดให้มีมุมในชั้นเรียนหรือแหล่งค้นคว้าเพิ่มเติม เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกทักษะในการอ่านคำและการเขียนคำที่ถูกต้องตามอักษรวิธี นอกเวลาเรียนมากขึ้น ทั้งนี้เนื่องจากในชั้นเรียนอาจมีเวลาจำกัด

2. ควรนำคำที่พบว่านักเรียนอ่านคำและเขียนคำผิดอักษรวิธีจากการวิจัยครั้งนี้ไปพิจารณาเกี่ยวกับแนวทางในการจัดการเรียนการสอนในปัจจุบันให้เหมาะสมสอดคล้องกับการเรียนรู้ เกิดทักษะ และเกิดประสบการณ์ที่ถูกต้องมากขึ้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. การทำวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยความสามารถการอ่านคำและเขียนคำถูกอักษรวิธีของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน เท่านั้น ดังนั้นเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครอบคลุมมากขึ้นควรมีการศึกษากับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนอื่น ๆ ได้แก่ โรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาอื่น ๆ และ โรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาระดับพื้นฐาน ทั้งในเขตพื้นที่การศึกษาเดียวกัน และต่างเขตพื้นที่การศึกษา

2. ควรทำการวิจัยความสามารถการอ่านคำและการเขียนคำถูกอักษรวิธีกับนิสิตชั้นปีที่ 1 ที่เรียนในรายวิชาภาษาไทยพื้นฐาน ของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานในการจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมต่อการพัฒนาศักยภาพและความสามารถในการอ่านคำและเขียนคำถูกอักษรวิธีต่อไป

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กิตติวดี บุญชื้อ. (2534). *หนูก็เขียนเป็น*. กรุงเทพฯ : หนังสือเด็กรักลูก.
- กิตติพร วีรสฤ์กุลและ ยุพิน วีรสฤ์กุล. (2538). *พจนานุกรมเสียงอ่านคำภาษาไทย*. พิมพ์ครั้งที่ 6
กรุงเทพฯ : ยุพินพร.
- กำชัย ทองหล่อ.(2533). กรุงเทพฯ : บำรุงสาส์น.
- แก้วตา ยศอิ. (2536). *สภาพและปัญหาการสอนภาษาไทยโดยใช้วิธีมุ่งประสบการณ์ภาษาในโรงเรียนประถมศึกษา อำเภอแม่สะเรียง จังหวัดแม่ฮ่องสอน*. วิทยานิพนธ์การศึกษา
มหาบัณฑิต.(การสอนภาษาไทย). เชียงใหม่ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่าย
เอกสาร.
- งามจิตต์ อำไพ. (2523). *การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนตัวสะกดการันต์ระหว่างนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในกรุงเทพมหานคร และเขตการศึกษา 1*. วิทยานิพนธ์การศึกษา
มหาบัณฑิต.(มัธยมศึกษา).กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่าย
เอกสาร.
- จันทิมา พรหมโชติกุล.(2529). *การเขียนข้อสอบวิชาภาษาไทย*. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.
- จำนงค์ ทองประเสริฐ. (2542). *ภาษาไทยไขชาน ชุดที่ 2*. กรุงเทพฯ : ต้นอ่อน.
- จินตนา ไบกาซูยี. (2533). *การอ่านในหลักสูตร*. *วารสารอ่าน*. 1 (มกราคม 2533) : 48.
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2524.
- ดุษฎีพร ชำนิโรคคานต์. (2533). "ข้อบกพร่องบางประการในการเขียนภาษาไทย" ใน*วารสารอักษร
ศาสตร์* 1 (12) : 32 : 45.
- นวลใย หนูมี. (2529). *การสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำยากเพื่อใช้ในการสอนซ่อมเสริม สำหรับ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนช่องพระนาวิทยา จังหวัดราชบุรี*. วิทยานิพนธ์การ
ศึกษามหาบัณฑิต. (มัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

- นพดล จันทรพิชญ์. (2531). *การใช้ภาษาไทย*. กรุงเทพฯ : ดันอ้อ.
- นิยม เรียงจันทร์ และชวาล แพรัตกุล. (2504). *รายงานสถิติวิเคราะห์เบื้องต้น เรื่องคำบางประเภทที่นักเรียนสะกดผิด*. กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร.
- บันลือ พงกษะวัน. (2530). *สอนอ่านให้เสริมสร้างกระบวนการคิด*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ศูนย์ ส่งเสริมวิชาการ.
- บุญชุม ศรีสะอาด. (2541). *วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- _____. (2543). *วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย เล่ม 2*. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- บุญเรียง ขจรศิลป์. (2543). *วิธีวิจัยทางการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : พี.เอ็น.การพิมพ์.
- บุปผา ชังพุก. (2524). *การศึกษาความยากง่ายในการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในจังหวัดราชบุรี*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (ประถมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ประเทิน มหาจันทร์. (2530). *การสอนอ่านเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- ประเทือง คล้ายสุบรรณ. (2537). *อ่านเขียนคำไทย*. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- ประภาศรี สีหอำไพ. (2524). *วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา.
- ประยอม ของทอง. (2542). *ภาษาไทยในชีวิตประจำวัน*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : ดันอ้อ.
- ประยุทธ วัชรดิษฐ์. (2514). *ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและระดับความมุ่งหวังในการเรียนของนักเรียนชั้น ม.ศ. 3 โรงเรียนมัธยมสาธิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ปีการศึกษา 2513*. ปริญาการศึกษามหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย วิทยาลัยการศึกษา ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- ปรีชา ช้างบุญยืน. (2517). *พื้นฐานของการใช้ภาษา*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

- ปารีชาติ พุดน้อย. (2525). *ความคิดเห็นของครูภาษาไทยเกี่ยวกับอิทธิพลของสื่อมวลชนที่มีต่อการใช้ภาษาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์การศึกษา มหาวิทยาลัย. (มัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- เปรมจิต ชนะวงศ์. (2538). *หลักภาษาไทย*. นครศรีธรรมราช : โครงการตำราและเอกสารทางวิชาการ สถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช.
- ผะอบ โปชะกฤษณะ. (2521). *ลักษณะสำคัญของ การอ่าน ภาษาไทย การเขียน การพูด การฟัง*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี.
- _____. (2511). *หลักการเขียน*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- พงษ์จันทร์ ปิ่นสุวรรณ. (2502). *การวิเคราะห์แบบการเขียนสะกดการันต์พยางค์ในภาษาไทย จากบรรดาคำในพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (ประถมศึกษา). กรุงเทพฯ : วิทยาลัยวิชาการศึกษา. ถ่ายเอกสาร.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2517). *วิธีการวิจัยทางพฤกษศาสตร์และสังคมศาสตร์*. สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พูนศรี อิมประไพ. (2530). *การศึกษาข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงภาษาไทยและการสร้างแบบฝึกซ่อมเสริมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในเขตกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (ประถมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ไพจิตร วัฒนกุล. (2517). *สาเหตุแห่งการเขียนสะกดการันต์ผิดและเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนสะกดการันต์ระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนกศิลปะ และแผนกวิทยาศาสตร์ ในภาคการศึกษา 7*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (ประถมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. บัณฑิตวิทยาลัย. (2546). *คู่มือการจัดทำวิทยานิพนธ์และสารนิพนธ์*. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยฯ.

- ยุพดี พูลเวชประชาสุข. (2525). การเปรียบเทียบผลการเขียนสะกดคำและทัศนคติต่อการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยการใช้แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำกับการเขียนตามคำบอก. ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (ประถมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ยุพิน อินทะยะ. (2525). การศึกษาความสามารถทางการเขียนสะกดคำภาษาไทย ของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ในจังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (มัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- รองรัตน์ อิศรภักดี ; และเพ็ช กุสุมา ณ อยุธยา. (2530). วิธีสอนภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 7 กรุงเทพฯ : องค์การค้ำของคุรุสภา.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2542). อ่านอย่างไรและเขียนอย่างไร. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา.
- _____. (2546). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542. กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คพับลิเคชันส์.
- เรืองเดช ปันเขื่อนขัตติย์. (2530). อักษรไทย. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล.
- วรรณถ พ่วงสุวรรณ. (2518). การสร้างแบบฝึกการผันวรรณยุกต์สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (มัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- วราภรณ์ บำรุงกุล. (2539). อ่านถูก สะกดถูก คำ ความหมาย ประโยค. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพฯ : ดันอ้อแกรมมี.
- วิศัลย์ศยา รุดติษฐ์. (2533). การศึกษาความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (มัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- วิพุธ ไสภวงศ์. (2531). การอ่านและพิจารณาวรรณกรรมตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายพุทธศักราช 2524. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : ม.ป.พ.

ศรีจันทร์ วิชาตรง. (2541). เอกสารคำสอนวิชาหลักภาษาไทย 1542101. กรุงเทพฯ : สถาบัน ราช
ภัฏพระนคร.

_____ (2542). การวิจัยข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาสถาบันราชภัฏพระนคร
ปีการศึกษา 2540. กรุงเทพฯ : สถาบันราชภัฏพระนครศรีสุดา จริยากุล. (2527). ความรู้
พื้นฐานเกี่ยวกับการอ่าน. เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทย 5 การอ่าน หน่วยที่ 1-5.
กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

ศึกษาธิการ, กระทรวง. (2530). หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524. กรุงเทพฯ :
โรงพิมพ์การศาสนา.

สนั่น ปัทมะทิน. (2535). ภาษาไทยที่สื่อมวลชนอาจใช้พลาด. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

สมบุญ ทินกร. (2535). การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถและความซื่อสัตย์ในการเขียนสะกด
คำภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะการ
เขียนสะกดคำกับการใช้แบบฝึกหัดตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต.
(มัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

สมใจ ศรีสินรุ่งเรือง. (2533). องค์ประกอบที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาชั้น
ที่ 2 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต. (การอุดม
ศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

สามารถ ศักดิ์เจริญ. (2517). ปัญหาการเขียนสะกดคำรันท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ใน
จังหวัดภาคใต้. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (มัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิต
วิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

สาลินี ภูติกนิษฐ. (2530). การศึกษามลสัมฤทธิ์และความคงทนในการเขียนสะกดภาษาไทยของนัก
เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้เกมและไม่ใช้เกม. วิทยานิพนธ์ การศึกษา
มหาบัณฑิต. (มัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- สุจริต เพียรชอบ. (2531). *การพัฒนาการสอนภาษาไทย*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุทธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์. (2536). *หลักภาษาไทย*. พิมพ์ครั้งที่ 11. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- สุนันท์ จงธนสารสมบัติ. (2525). *การศึกษาคำที่สะกดยากสำหรับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 2*.
- สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. (2526). *ปัญหาการอ่านภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สุภาพ ดวงเพชร. (2533). *การเปรียบเทียบความสามารถและความคงทนในการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำกับการใช้แบบฝึกหัดตามคู่มือครู*. ปรินญาณินทร์ การศึกษามหาบัณฑิต. (มัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุมาลี โกลลสมบัติ. (2525). *การศึกษาความสามารถทางการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (มัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- สุวิพร แย้มฉาย. (2536). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยเรื่อง การเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยวิธีสอนด้วยแบบฝึกการเขียนสะกดคำกับการสอนแบบธรรมชาติ*. ปรินญาณินทร์การศึกษามหาบัณฑิต. (มัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อรพรรณ ภิญโญภาพ. (2529). *การศึกษามลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำยากแบบทักษะสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนในแหล่งเสื่อมโทรมคลองเตย กรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (ประถมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

- อัครา บุญทิพย์. (2535). *การเขียน*. กรุงเทพฯ : ศูนย์เอกสารและตำรา มหาวิทยาลัยศรีนครินทร โธม บางเขน.
- อัญชลี กิจพยัคฆ์. (2526). *ผลสัมฤทธิ์ของการเขียนสะกดคำของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 2 : เปรียบเทียบการสอนระหว่างวิธีจัดเป็นกลุ่มคำกับวิธีคละคำ*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (ประถมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- อ่ำไพ กิมແหลນ. (2528). *การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนไทยมุสลิมระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในเขตการศึกษา 2*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (มัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- Gerberich, J.R. ; Greene. H.A. ; and Jorgeson, A.N. (n.d.). *Measurement and Evaluation in the Modern School*. New York : David McKay.
- Goodman, Kenneth S. (1967,May). Rearing a Pstcholinguiistic Guessing Game. *Journal of the Reading Specialist*. P. 126 – 135.
- Passanante,Cail R.(1979). Spelling of Proficiency and Early Training with I.T.A. *Resources in Education*. P.7 – 56.
- Schwartz, Sybil.(1976,June). A Development Study of Childern' s Ability to Acquire Knowledge of Spelling Patterns. *Dissertation Abstracts International*. p. 8020 – A.
- Webster, N. (1966). *Webster's Third New International Dictionary*. N.p. : G & C Merrjam Company.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบทดสอบการอ่านคำถูกอักขรวิธีและการเขียนคำถูกอักขรวิธี

โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน

แบบทดสอบความสามารถทางการอ่านคำถูกอักขรวิธี

ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6

คำชี้แจง

แบบทดสอบชุดนี้มี 2 ภาค

- ภาคการอ่านคำถูกอักขรวิธี ให้ศึกษาคำที่อ่านว่าถูกต้องหรือผิด ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2542 แล้วเลือกคำอ่านผิดอักขรวิธี เพียง 1 คำ จากตัวเลือกที่กำหนดไว้ให้ทำเครื่องหมาย X ทับตัวอักษร ก หรือ ข หรือ ค หรือ ง ในกระดาษคำตอบ
- ภาคเหตุผล ให้เลือกเหตุผลในการเลือกคำตอบแต่ละข้อเพียงเหตุผลเดียว และทำเครื่องหมาย X ทับอักษร ก หรือ ข หรือ ค หรือ ง ที่ต้องการในกระดาษคำตอบ หากมีเหตุผลใดที่นอกเหนือจากที่กล่าวมา จงเขียนเหตุผลใหม่ลงในช่องว่างที่เว้นไว้ให้ในข้อ ๑ ในกระดาษคำตอบ

แบบทดสอบชุดนี้มี 30 ข้อ ใช้เวลาทำ 20 นาที (รวมทั้งการอธิบายวิธีทำ)

ตัวอย่างแบบทดสอบ

ข้อ	แบบทดสอบภาคการอ่านคำถูกอักขรวิธี	แบบทดสอบภาคเหตุผล
		เหตุผลที่เลือก
1	ข้อใดอ่านคำผิดอักขรวิธี ก. บำราบ อ่านว่า บำ - หราบ ข. บำราศ อ่านว่า บำ - ราศ ค. ปฏิจลุมปะบาท อ่านว่า ปะ - ติด - จะ - สะ - หุมบ - บาท ง. บราลี อ่านว่า บรา - ลี	ก. อ่านตามหลักภาษา ข. อ่านตามที่เคยได้ยิน ค. อ่านเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน ง. อ่านเพราะคิดว่าน่าจะออกเสียงเช่นนั้น จ. อื่นๆ

ตัวอย่างกระดาษคำตอบ

ข้อ	ภาคการอ่าน				ภาคเหตุผล					
1	ก	ข	ค	X	X	ข	ค	ง	จ
2	ก	ข	ค	ง	ก	ข	ค	ง	จ
3	ก	ข	ค	ง	ก	ข	ค	ง	จ

แบบทดสอบเรื่อง “การอ่านคำถูกอักขรวิธี”

ข้อ 1	<u>ข้อใดอ่านผิด</u>		
	ก. กฤธภัณฑ์	อ่านว่า	กะ-ฤ-ทะ-พัน
	ข. กฐินกาล	อ่านว่า	กะ-ถิน-นะ-กาน
	ค. กฐินัตถารกรรม	อ่านว่า	กะ-ถิ-นัต-ถา-ระ-กำ
	ง. กณิกนันต์	อ่านว่า	กะ-นิก-นัน
ข้อ 2,	<u>ข้อใดอ่านผิด</u>		
	ก. กรมคลัง	อ่านว่า	กรม-มะ-คลัง
	ข. กรมท่า	อ่านว่า	กรม-มะ-ท่า
	ค. กรมธรรม์	อ่านว่า	กรม-มะ-ท่า
	ง. กรมนา	อ่านว่า	กรม-มะ-นา
ข้อ 3	<u>ข้อใดอ่านผิด</u>		
	ก. กรรตุการก	อ่านว่า	กัต-ตุ-กา-รก
	ข. กรรตุวาจก	อ่านว่า	กัต-ตุ-วา-จะ-กะ
	ค. กรรตุสัญญา	อ่านว่า	กัต-ตุ-สัน-ยา
	ง. กรมวาจาจารย์	อ่านว่า	กำ-มะ-วา-จา-จาน
ข้อ 4,	<u>ข้อใดอ่านผิด</u>		
	ก. กรมพระยา	อ่านว่า	กรม-พระ-ยา
	ข. กรมพระ	อ่านว่า	กรม-พระ
	ค. กรมวัง	อ่านว่า	กรม-มะ-วัง
	ง. กรมเวียง	อ่านว่า	กรม-มะ-เวียง
ข้อ 5,	<u>ข้อใดอ่านผิด</u>		
	ก. กรมมาชีพ	อ่านว่า	กำ-มา-ชีพ
	ข. กรมมาธิการ	อ่านว่า	กำ-มา- ทิ-กาน
	ค. กรมวิก	อ่านว่า	กะ-ระ-วิก
	ง. กรมวิธี	อ่านว่า	กำ-วิ-ที
ข้อ 6,	<u>ข้อใดอ่านผิด</u>		
	ก. กลไก	อ่านว่า	กน-ละ-ไก
	ข. กลวิธี	อ่านว่า	กน-ละ- วิ-ที
	ค. กลอักษร	อ่านว่า	กน-อัก-สอน
	ง. กลอุบาย	อ่านว่า	กน-อุ-บาย

- ข้อ 7. ข้อใดอ่านผิด
ก. ลักปิดลักเปิด	อ่านว่า	ลัก-ปิด-ลัก-เปิด
ข. กระลั่นกระเลื้อก	อ่านว่า	กระ-หลับ- กระ-เหลือก
ค. กรัณฑ์	อ่านว่า	กะ-รัน
ง. กรัน	อ่านว่า	กูรัน
- ข้อ 8. ข้อใดอ่านผิด
ก. กริยา	อ่านว่า	กูริ-ยา
ข. กฤดาณูชลี	อ่านว่า	กูริ-ดาน- ชะ-ลี
ค. กฤดาธิการ	อ่านว่า	กูริ-ดา-ทิ-กาน
ง. กฤษดาภินินหาร	อ่านว่า	กูริ-สะ-ดา-พิ-นิ-หาน
- ข้อ 9. ข้อใดอ่านผิด
ก. ขยุกขยิก	อ่านว่า	ชะ-หยุก-ชะ-ยิก
ข. ขวนขวาย	อ่านว่า	ชวน-ชวาย
ค. ชะมັกชะม้น	อ่านว่า	ชะ-มັก-ชะ-เม้น
ง. ชัดสมาธิ	อ่านว่า	ชัด-สะ-หุมาด
- ข้อ 10. ข้อใดอ่านผิด
ก. กามโรค	อ่านว่า	กาม-มะ-โรค
ข. การกสงฆ์	อ่านว่า	กา-รก-สง
ค. กาลกณี	อ่านว่า	กา-ละ-กิ-นี
ง. กาลกิริยา	อ่านว่า	กา-ละ-กิ-ริ-ยา
- ข้อ 11. ข้อใดอ่านผิด
ก. เขมาโกรย	อ่านว่า	เข-มา-โกรย
ข. เข้าสมาธิ	อ่านว่า	เข้า-สะ-มา-ทิ
ค. คณนา	อ่านว่า	คะ-นะ-นา
ง. คนธรรพ์	อ่านว่า	คน-ทัน
- ข้อ 12. ข้อใดอ่านผิด
ก. กาลสมัย	อ่านว่า	กา-ละ-สะ-ใหม่
ข. กาลสมุตถาน	อ่านว่า	กา-ละ-สะ-หุมุด-ถาน
ค. กาลเวลา	อ่านว่า	กา-ละ-เว-ลา
ง. กาสาวพัสตร์	อ่านว่า	กา-สา-วะ-พัต

ข้อ 13	ข้อใดอ่านผิด		
	ก. กาฬโรค	อ่านว่า	กา-ละ-โรค
	ข. กำเนิด	อ่านว่า	กำ-เหนิด
	ค. กำสรด	อ่านว่า	กำ-สะ-หฺรด
	ง. กุณที	อ่านว่า	กุณ-ที
ข้อ 14	ข้อใดอ่านผิด		
	ก. กำสรวน	อ่านว่า	กำ-สะ-หฺรวน
	ข. กุณที	อ่านว่า	กุณ-นะ-ที
	ค. กุลธิดา	อ่านว่า	กุณ-ละ-ที-ดา
	ง. กุลสตรี	อ่านว่า	กุณ-ละ-สฺตี-ตรี
ข้อ 15	ข้อใดอ่านผิด		
	ก. เกษตรกร	อ่านว่า	กะ-เสต-ตระ-กอน
	ข. เกตุมาลา	อ่านว่า	เกต-มา-ลา
	ค. เกษตรกรรม	อ่านว่า	กะ-เสต-ตระ-กำ
	ง. กุศลกรรมบถ	อ่านว่า	กุ-สน-กำ-มะ-บถ
ข้อ 16	ข้อใดอ่านผิด		
	ก. จิตแพทย์	อ่านว่า	จิต-ตะ-แพต
	ข. จุกชี	อ่านว่า	จุก-กะ-ชี
	ค. จิตนิยม	อ่านว่า	จิต-ตะ-นิ-ยม
	ง. จักแหล่ง	อ่านว่า	จัก-แหล่ง
ข้อ 17	ข้อใดอ่านผิด		
	ก. ทูลเกล้าฯ	อ่านว่า	ทูน-เกล้าฯ-ทูน-กระ-หุ่มอม
	ข. ชาติดุรรภ	อ่านว่า	ทาด-ตุ-คฺบ
	ค. ชาติเจตีย์	อ่านว่า	ทาด-เจ-ตี
	ง. บัณฑุกัมพล	อ่านว่า	บัน-ตุ-กำ-พน
ข้อ 18	ข้อใดอ่านผิด		
	ก. นักษัตร	อ่านว่า	นัก-กะ-สฺต
	ข. โนมพรรณ	อ่านว่า	โนม-พัน
	ค. บรรพมูล	อ่านว่า	บบ-พะ-มูน
	ง. บัทรพลี	อ่านว่า	บัต-พะ-ลี

ข้อ 19	ข้อใดอ่านผิด		
	ก. ผลิต	อ่านว่า	ผะ-หลิด
	ข. ผลกรรม	อ่านว่า	ผน-กำ
	ค. ผลผลิต	อ่านว่า	ผน-ผะ-หลิด
	ง. ผลิตผล	อ่านว่า	ผะ-หลิด-ผน
ข้อ 20	ข้อใดอ่านผิด		
	ก. พลความ	อ่านว่า	พน-ละ-ควม
	ข. พลวัต	อ่านว่า	พน-ละ-วัต
	ค. พลชีพ	อ่านว่า	พะ-ลี-ชีบ
	ง. พลกรรม	อ่านว่า	พะ-ลี-กำ
ข้อ 21	ข้อใดอ่านผิด		
	ก. เมรุ	อ่านว่า	เม-รุ
	ข. เมรุมาศ	อ่านว่า	เม-รุ-มาศ
	ค. แม่แปรก	อ่านว่า	แม่-ปะ-แหฺรก
	ง. มูลเหตุ	อ่านว่า	มฺน-ละ-เหต
ข้อ 22	ข้อใดอ่านผิด		
	ก. สมนัย	อ่านว่า	สม-ไน
	ข. สมรรถนะ	อ่านว่า	สะ-มัด-ทะ-นะ
	ค. วิสุงคามสีมา	อ่านว่า	วิ-สุง-คาม-มะ-สี-มา
	ง. รอมร่อ	อ่านว่า	รอม-ร่อ
ข้อ 23	ข้อใดอ่านผิด		
	ก. อนุสาวรีย์	อ่านว่า	อะ-นุ-สา-วะ-รี
	ข. โอสถกรรม	อ่านว่า	โอ-สด-กำ
	ค. อดีตกาล	อ่านว่า	อะ-ดีด-ตะ-กาน
	ง. อติเรกลาภ	อ่านว่า	อะ-ติ-เหฺรก-ทะ-ลาบ
ข้อ 24	ข้อใดอ่านผิด		
	ก. เอกบุรุษ	อ่านว่า	เอก-บุ-หฺรุด
	ข. อัฐบริวาร	อ่านว่า	อัต-ทะ-บอ-ริ-ขาน
	ค. อภัยทาน	อ่านว่า	อะ-ไพ-ยะ-ทาน
	ง. โอวาทปาติโมกข์	อ่านว่า	โอ-วาด-ปา-ติ-โมก

ข้อ 25	ข้อใดอ่านผิด		
	ก. องค์คัพพ	อ่านว่า	อง-ค-พะ-ยบ
	ข. เหรา	อ่านว่า	หะ-เหฺรา
	ค. เสถียรภาพ	อ่านว่า	สะ-เถียน-ระ-พาบ
	ง. สุนทรียภาพ	อ่านว่า	สุน-ทะ-รี-ยะ-พาบ
ข้อ 26	ข้อใดอ่านผิด		
	ก. สัปคับ	อ่านว่า	สับ-ปะ-คับ
	ข. สังคมทรัพย์	อ่านว่า	สัง-กะ-มะ-ชีพ
	ค. สัทธรรม	อ่านว่า	สัด-ทะ-ท่า
	ง. สรรพวงค์	อ่านว่า	สัน-ระ-พาง
ข้อ 27	ข้อใดอ่านผิด		
	ก. กวีศราราม	อ่านว่า	กะ-วิ-สะ-รา-ราม
	ข. ชินวราราม	อ่านว่า	ชิน-นะ-วะ-รา-ราม
	ค. นรนาถสุนทรिकาราม	อ่านว่า	นอ-ระ-นาด-สุน-ทะ-ริ-กา-ราม
	ง. เถลิงถวัลยราชสมบัติ	อ่านว่า	เถ-หลิง-เถ-หฺวัน-ยะ-ราด-ชะ-สม-บัติ
ข้อ 28	ข้อใดอ่านผิด		
	ก. สมุหประติษฐ์	อ่านว่า	สะ-หฺมุ-หะ-ปุระ-ติต
	ข. มณีชลฉัตร	อ่านว่า	มะ-นี-ชน-ละ-ชัน
	ค. พิษณุภาติการาม	อ่านว่า	พิ-ชะ-ยะ-ภาด-กา-ราม
	ง. มกุฎกษัตริยาราม	อ่านว่า	มะ-กุต-กะ-สัด-ตุริ-ยา-ราม
ข้อ 29	ข้อใดอ่านผิด		
	ก. สรั้ง	อ่านว่า	สะ-หฺรั้ง
	ข. สร่าง	อ่านว่า	สะ-หฺร่าง
	ค. อัศรมเหสี	อ่านว่า	อัค-ศฺระ-มะ-เหสี
	ง. อินทรวีเชียรฉันท	อ่านว่า	อิน-ทฺวะ-วิ-เชียร-ฉันท
ข้อ 30	ข้อใดอ่านผิด		
	ก. 2,501	อ่านว่า	สอง-พัน-ห้า-ร้อย-เอ็ด
	ข. 00.05 น.	อ่านว่า	สุน-นา-ลี-กา-ห้า-นา-ทึ
	ค. บ้านเลขที่ 56/342	อ่านว่า	บ้าน-เลข-ที่ ห้า-สิบ-หก ทับ สาม-ร้อย-สี่-สิบ-สอง
	ง. เลขทะเบียน 5ช-2437	อ่านว่า	เลข-ทะเบียน ห้า-ขอ-ข้าง สอง-สี่-สาม-เจ็ด
	กรุงเทพมหานคร	อ่านว่า	กรุง-เทบ-มะ-หา-นะ-คอน

โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน
แบบทดสอบความสามารถทางการเขียนคำถูกอักขรวิธี
ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6

คำชี้แจง

แบบทดสอบชุดนี้มี 2 ภาค

1. ภาคการเขียนคำถูกอักขรวิธี ให้ศึกษาคำที่เขียนว่าถูกต้องหรือผิดตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2542 แล้วเลือกคำที่เขียนผิดอักขรวิธี เพียง 1 คำ จากตัวเลือกที่กำหนดไว้ให้ทำเครื่องหมาย X ทับตัวอักษร ก หรือ ข หรือ ค หรือ ง ในกระดาษคำตอบ
2. ภาคเหตุผล ให้เลือกเหตุผลในการเลือกคำตอบแต่ละข้อเพียงเหตุผลเดียว และทำเครื่องหมาย X ทับอักษร ก หรือ ข หรือ ค หรือ ง ที่ต้องการในกระดาษคำตอบ หากมีเหตุผลใดที่นอกเหนือจากที่กล่าวมา จงเขียนเหตุผลใหม่ลงในช่องว่างที่เว้นไว้ให้ในข้อ ๑ ในกระดาษคำตอบ

แบบทดสอบชุดนี้มี 30 ข้อ ใช้เวลาทำ 20 นาที (รวมทั้งการอธิบายวิธีทำ)

ตัวอย่างแบบทดสอบ

ข้อ	แบบทดสอบภาคการเขียนคำถูกอักขรวิธี	แบบทดสอบภาคเหตุผล
		เหตุผลที่เลือก
1	ข้อใดเขียนคำผิดอักขรวิธี ก. ทลาย (แตกหัก, พัง) ข. กระเซอ (ภาชนะสาน) ค. กะโปโล ง. กระเบียดกระเสียน	ก. เขียนตามหลักภาษา ข. เขียนตามที่เคยเห็นมา ค. เขียนตามเสียงพูด ง. เขียนเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน จ.

ตัวอย่างกระดาษคำตอบ

ข้อ	ภาคการเขียน				ภาคเหตุผล					
1	ก	ข	ค	X	X	ข	ค	ง	จ
2	ก	ข	ค	ง	ก	ข	ค	ง	จ
3	ก	ข	ค	ง	ก	ข	ค	ง	จ

แบบทดสอบเรื่อง "การเขียนคำถูกอักขรวิธี"

ข้อใดเขียนคำผิด อักขรวิธี

1. ก. กะทัดรัด	8. ก. ลูกนิมิต
ข. กระเพาะ	ข. โจทก์จำเลย
ค. กักขละ	ค. พฤติการณ์
ง. กังสดาล	ง. ผาสุก
2. ก. ประณีต	9. ก. บาท
ข. ตะราง	ข. บินทบาท
ค. ประหลาด	ค. บาทบงส์
ง. ชะลอ	ง. บาทหลวง
3. ก. คริสต์ศตวรรษ	10. ก. ถนนลาดยาง
ข. คฤหัสถ์	ข. ข้าวราดแกง
ค. คอนเสิร์ต	ค. ราวตากถนน
ง. เนืองนิตย์	ง. กว๊านเตี้ยลาดหน้า
4. ก. เซาว์	11. ก. เกษียณอายุ
ข. เหตุการณ์	ข. เกษียณหนังสือ
ค. สภากาณ์	ค. เกษียรสมุทร
ง. โครงการณ์	ง. พรรณนา
5. ก. ภาพยนตร์	12. ก. โกฎิ
ข. เครื่องยนตร์	ข. กบฏ
ค. เจดีย์สถาน	ค. กฎหมาย
ง. เครื่องราชอิสริยาภรณ์	ง. กฎฐัง
6. ก. มัคคุเทศน์	13. ก. คณนา
ข. ดาวดั่งส์	ข. คนโท
ค. วิพากษ์วิจารณ์	ค. ชันทสกร
ง. อิเล็กทรอนิกส์	ง. ไซ้สันนิบาต
7. ก. อุปโลกณ์	14. ก. ทะนุบำรุง
ข. อุโมงค์	ข. ทะลวง
ค. อานิสงส์	ค. ทะลาย (มะพร้าว)
ง. สายสัญญาณ	ง. ทแยง

15. ก. ชะลูด
 ข. ชะนี
 ค. ชะมดขม้อย
 ง. ชะมด
16. ก. ผอเรือ
 ข. วึ่งผลัด
 ค. ผัดเปลี่ยน
 ง. ผัดเวลา
17. ก. เบรก
 ข. ขรุขริก
 ค. ขลิบ
 ง. เครื่องราง
18. ก. แท็กซี่
 ข. อิเล็กโทน
 ค. เต็นท์
 ง. น้ำมันก๊าด
19. ก. กิตติมศักดิ์
 ข. สัตตบงกช
 ค. กิตติกรรมประกาศ
 ง. ก้อร้อก้อติก
20. ก. ทุพภิกขภัย
 ข. เทคนิก
 ค. เท้าความ
 ง. ลดราวาศอก
21. ก. ไอศครีม
 ข. จระเข้
 ค. จะละเมียด
 ง. อุดพิต
22. ก. จีมง่า
 ข. คัมภีร์
 ค. ล้ำลา
 ง. คำนวน
23. ก. ผล็อย
 ข. ลายเซ็น
 ค. เห็นชื่อ
 ง. เซ็นติเมตร
24. ก. นวัตกรรม
 ข. นนทรี
 ค. นกอดล
 ง. นกพิลาป
25. ก. ตกล่องปล่องขึ้น
 ข. ผูกพันธ์
 ค. กอปร
 ง. ต้มโคล้ง
26. ก. เพทภัย
 ข. ภารกิจ
 ค. ภูตผี
 ง. พันเขียน
27. ก. มุขเด็จ
 ข. มุก
 ค. มุ่งมาด
 ง. มุดกิด
28. ก. พิศวง
 ข. พิศมัย
 ค. พิสดาร
 ง. พิศวาส
29. ก. พิธีตอง
 ข. ธิบราชบาตร
 ค. ฤกษ์พานาที่
 ง. ดุลย์การค้า
30. ก. ล้าอาง
 ข. อ้ามะหิต
 ค. ดำรง
 ง. จ้างง

ภาคผนวก ข
การตรวจสอบคุณภาพแบบทดสอบ

ตาราง 10 การตรวจสอบคุณภาพแบบทดสอบการอ่านคำถูกอักขรวิธี

ข้อทดสอบที่	ค่าความง่าย (P)	ค่าอำนาจจำแนก (r)	ข้อทดสอบที่	ค่าความง่าย (P)	ค่าอำนาจจำแนก (r)
1	0.4244	0.4251	16	0.4365	0.5705
2	0.5268	0.3033	17	0.6243	0.4011
3	0.5658	0.5663	18	0.3609	0.3900
4	0.5365	0.3384	19	0.7707	0.3718
5	0.6439	0.5439	20	0.3512	0.3487
6	0.6414	0.3020	21	0.7365	0.4106
7	0.5878	0.3560	22	0.4390	0.4642
8	0.4390	0.5629	23	0.3658	0.5108
9	0.7268	0.2548	24	0.4682	0.4093
10	0.5512	0.4067	25	0.7585	0.3440
11	0.7463	0.3312	26	0.3463	0.4911
12	0.6073	0.4601	27	0.5853	0.5711
13	0.5609	0.3995	28	0.7024	0.5963
14	0.4317	0.4081	29	0.5560	0.4927
15	0.4219	0.5876	30	0.6560	0.3751

ค่าความเชื่อมั่น = 0.6792

ตาราง 11 การตรวจสอบคุณภาพแบบทดสอบการเขียนคำถูกอักขรวิธี

ข้อทดสอบที่	ค่าความง่าย (P)	ค่าอำนาจจำแนก (r)	ข้อทดสอบที่	ค่าความง่าย (P)	ค่าอำนาจจำแนก (r)
1	0.7414	0.3935	16	0.6048	0.3699
2	0.6634	0.4958	17	0.5853	0.5578
3	0.6536	0.4453	18	0.6000	0.3151
4	0.4195	0.3172	19	0.6487	0.4210
5	0.6268	0.4414	20	0.5902	0.4207
6	0.6487	0.3944	21	0.4121	0.3553
7	0.3609	0.5342	22	0.4341	0.5166
8	0.6682	0.3974	23	0.6341	0.3166
9	0.5609	0.5944	24	0.5365	0.4660
10	0.5853	0.4240	25	0.4317	0.4099
11	0.6365	0.3782	26	0.3121	0.3930
12	0.5121	0.5944	27	0.5317	0.4032
13	0.6634	0.4076	28	0.5804	0.5900
14	0.6048	0.3301	29	0.6975	0.4733
15	0.6634	0.3744	30	0.6292	0.4498

ค่าความเชื่อมั่น = 0.7026

ภาคผนวก ค

หนังสือขอความอนุเคราะห์ในการวิจัยและขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

ที่ ศธ 0519.12/15๖๗

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

26 ธันวาคม 2546

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนหอวัง

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสำรวจ

เนื่องด้วย นางเกศแก้ว เพ็งพริ้ง นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ขณะนี้อยู่ในระหว่างเตรียมการทำสารนิพนธ์หัวข้อเรื่อง “ความสามารถในการอ่านและการเขียนคำถูกอักขรวิธีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน” โดยมี รองศาสตราจารย์อัครา บุญทิพย์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในกรณีนี้ นิสิตมีความประสงค์จะขอเชิญ อาจารย์รัตนาภรณ์ ธวัชโยธิน เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสำรวจความสามารถในการอ่านและการเขียนคำถูกอักขรวิธีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสำรวจ ให้ นางเกศแก้ว เพ็งพริ้ง และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

(รองศาสตราจารย์นภภรณ์ หะวานนท์)

รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ

รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ที่ ศธ 0519.12/1528

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๒๖ ธันวาคม 2546

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน อาจารย์ใหญ่โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและการพัฒนาการศึกษา

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสำรวจ

เนื่องด้วย นางเกศแก้ว เพ็งพริ้ง นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ขณะนี้อยู่ในระหว่างเตรียมการทำสารนิพนธ์หัวข้อเรื่อง “ความสามารถในการอ่านและการเขียนคำถูกอักขรวิธีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน” โดยมี รองศาสตราจารย์อัครา บุญทิพย์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในกรณีนี้ นิสิตมีความประสงค์จะขอเชิญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุชาวดี เกษมณี เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสำรวจความสามารถในการอ่านและการเขียนคำถูกอักขรวิธีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสำรวจ ให้ นางเกศแก้ว เพ็งพริ้ง และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์นภภรณ์ หะวานนท์)

รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ

รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มศว โทร. 5731, 5618

ที่ ศธ 0519.12/1529

วันที่ 26 ธันวาคม 2546

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะมนุษยศาสตร์

เนื่องด้วย นางเกศแก้ว เพ็งพริ้ง นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ขณะนี้อยู่ในระหว่างเตรียมการทำสารนิพนธ์หัวข้อเรื่อง “ความสามารถในการอ่านและการเขียนคำถูกอักขรวิธีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน” โดยมี รองศาสตราจารย์อัครา บุญทิพย์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในกรณี นิสิตมีความประสงค์จะขอเชิญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ชวนพิศ อิฐรัตน์ รองศาสตราจารย์ผกาศรี เย็นบุตร และ อาจารย์พัชณี โชติกเสถียร เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสำรวจความสามารถในการอ่านและการเขียนคำถูกอักขรวิธีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบแบบสำรวจ ให้ นางเกศแก้ว เพ็งพริ้ง และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

(รองศาสตราจารย์นภาพรณ์ หะวานนท์)

รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ

รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มศว โทร. 5731, 5618

ที่ ศธ 0519.12/1530

วันที่ 26 ธันวาคม 2546

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

 เนื่องด้วย นางเกศแก้ว เพ็ญพริ้ง นิติระดับปริญญาโท สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ขณะนี้อยู่ในระหว่างเตรียมการทำสารนิพนธ์หัวข้อเรื่อง “ความสามารถในการอ่านและการเขียนคำถูกอักขรวิธีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน” โดยมี รongศาสตราจารย์อัครา บุญทิพย์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิติมีความประสงค์จะขอเชิญ รongศาสตราจารย์วิรัช วรรณรัตน์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบทดสอบความสามารถในการอ่านและการเขียนคำถูกอักขรวิธีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน

 จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบทดสอบ ให้ นางเกศแก้ว เพ็ญพริ้ง และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

(รองศาสตราจารย์นภาพรณี หะวานนท์)

รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ

รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ที่ ศธ 0519.12/4๕๑

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๑ กุมภาพันธ์ 2547

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบทดสอบ

เนื่องด้วย นางเกศแก้ว เฟื่องพริ้ง นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “ความสามารถในการอ่านและการเขียนคำถูกอักขรวิธีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน” โดยมี รองศาสตราจารย์อัครา บุญทิพย์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในกรณีนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูล เพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย โดยขอให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 7 ห้องเรียน เป็นกลุ่มตัวอย่าง ทำแบบทดสอบความสามารถในการอ่านและการเขียนคำถูกอักขรวิธีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน ในระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ 2547

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางเกศแก้ว เฟื่องพริ้ง ได้เก็บข้อมูล ในการทำปริญญาโท ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์นภภรณ์ หะวานนท์)

รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ

รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 02-4443031 มือถือ 01-3305126

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ ชื่อสกุล	นางเกศแก้ว เพ็งพริ้ง
วันเดือนปีเกิด	: 3 สิงหาคม 2518
สถานที่เกิด	: อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	: 17/60 หมู่ 3 ถนนเพชรเกษม 77 แขวงหนองแขม เขตหนองแขม กรุงเทพมหานคร 10160
ตำแหน่งหน้าที่การงานในปัจจุบัน	: อาจารย์
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	: โรงเรียนอนุบาลละอออุทิศ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2536	มัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนศรีบุญยานนท์
พ.ศ. 2540	กศ.บ. (ภาษาไทย) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2547	กศ.ม. (ภาษาไทย) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพมหานคร